

Gepubliseer op:

Deur Christus Alleen

Tuisblad van dr. A.H. Bogaards

www.enigstetroos.org

Het Gezicht
van
Obadja

Ds. H. Veldkamp

Inhoud

Kopierecht.....	3
HET GEZICHT VAN OBADJA	4
DE TIJDING	7
DE GERUSTEN IN EDM . . . EN ELDERS	10
DE LEEGGEHAALDE VOORRAADSCHUREN.....	13
HET VERRAAD	16
DE KRANKZINNIGE WERELD	19
DE BROEDERBAND VERSCHEURD	23
DE DAG DES HEREN.....	26
UITZICHT	29
VUUR EN VLAM	32
DE NIEUWE KAART.....	35
REDDERS DER MENSHEID.....	38

Kopierecht

Ek het alles in my vermoë gedoen om te probeer bepaal wie die huidige kopiereghouer is, maar het helaas geen sukses hiermee gehad nie.

Ek het in die eerste plek die uitgewer van die derde druk (Wever van Wijnen BV, Franeker) gekontak. Hulle advies was dat die kopiereg oorgegaan het na die seun van die outeur, admiraal Veldkamp en het aanbeveel dat ek die Nederlandse Vloot kontak aangesien admiraal Veldkamp, so ver hulle bewus was, ook reeds oorlede is.

Kontak met die Vloot en via hulle met die Veteraneninstituut, het ook geen nuwe leidrade opgelewer nie, daarom het ek besluit om tog maar die boek elektronies te verwerk en gratis te versprei in PDF en e-Sword formaat.

Ek is daarvan oortuig dat ds. Veldkamp persoonlik geen beswaar sou hê dat sy woorde oor Obadja voort sal klink nie. Hierdie bly 'n kosbare stuk werk en verdien om bewaar te word.

Indien iemand, wat hierdie weergawe onder oë kry, bewus is van oorlewende nasate van ds. Veldkamp, sal ek dankbaar wees as dit onder my aandag gebring kan word.

Willem Swanepoel

wjswanepoel@telkomsa.net

HET GEZICHT VAN OBADJA

Gezicht van Obadja.

Zo zegt de Here Here over Edom.

Obadja vs 1a.

De profetie van Obadja behoort niet tot de meest bekende Schriftgedeelten.

Er zal wel niet zo uitbundig veel uit gepreekt worden. En of bij de Bijbellezing in huiselijke kring het boek van deze profeet met veel "stichting" wordt gelezen, waag ik te betwijfelen.

Vandaar dat wij willen pogen ook dit deel van Gods Woord wat dichter bij ons leven en onze tijd te brengen.

Obadja is geen man van hoofdstukken en paragrafen.

Zijn korte "boek" van één hoofdstuk kan nauwelijks een boek genoemd worden. 't Zijn maar enkele zinnen, fel en hartstochtelijk, die klinken als het signaal van een krijgstrompet. Kort en krachtig, maar duidelijk genoeg — als ze maar luisteren willen — voor ieder die het aangaat, Edom! De antieke en de allermooiste Edom, die "zijn nest hoog bouwt als de gier en het plaatst tussen de sterren" (vs 4), die bluft op z'n weermacht en wijsheid en.....vergaat!

Natuurlijk heeft onze kort-aangebonden Obadja ook geen lange inleiding nodig. "Gezicht van Obadja" — dat is al! Niettemin in z'n beknoptheid een veelzeggende titel van dit boek. Het is nl. een "gezicht": de man, die deze woorden neergeschreven heeft, vertelt geen praatjes en gaat niet op geruchten af, maar heeft het allemaal *gezien*. God heeft het hem laten zien, zó duidelijk en klaar, dat geen twijfel mogelijk is. Het lag nog wel in de toekomst, maar wat de Here hem geopenbaard had, zou stellig gebeuren — het *woord* zou *geschieden*, zoals de Bijbel dat zo markant zegt en kan zeggen.

"Gezicht van *Obadja*" — dat laatste is ook al even puntig. Het komt er verder helemaal niet op aan, zo wil deze profeet blijkbaar zeggen, dat u weet, wie ik ben, waar ik woon, wat ik doe, of welke mijn familierelaties zijn. Mijn *naam* is mijn wezen: Obadja — dat wil zeggen: knecht des Heren! Dat is alles, maar dat is ook genoeg. Niet op de man, die het Woord spreekt, maar op het Woord zelf komt het aan. De knechten des Heren kunnen in vergetelheid verdwijnen, als de Here Zelf maar groot wordt. Obadja, de knecht des Heren, moet minder worden, en Christus, "de Knecht des Heren", moet wassen.

In hoeverre Obadja met uitgestrekte vinger naar de Christus wijst, hoewel Diens naam in dit korte geschrift niet voorkomt, daar willen we later nog even onze aandacht aan geven. Maar vooraf moet toch nog *iets* worden gezegd over Obadja en zijn tijd, want hoe sober deze knecht des Heren zelf ook in mededelingen daarover is, we weten er toch wel wat meer van. Kennelijk is hij een Judeeër, die in Jeruzalem en Judea het terrein van zijn werkzaamheid gevonden heeft, want van Samaria en Bethel in het Tienstammenrijk rept hij in 't geheel niet. Al z'n gedachten worden in beslag genomen door "de kinderen van Juda", die zo laaghartig behandeld zijn, nog wel door hun broedervolk, de Edomieten, en hij weent over Jeruzalem, waarvoor Edom slechts een schaterlach over had "ten dage van zijn ongeluk". En bij dat ongeluk, dat onheil over Jeruzalem zullen we dan niet te denken hebben aan het fatale rampjaar 586, toen ook Juda in ballingschap werd gevoerd, en Jeruzalem verwoest, doch aan een vroeger gebeuren. Reeds tijdens Joram is Jeruzalem eens veroverd, waarvan de Kroniekschrijver verhaalt: "De Here wekte tegen Joram de strijdlust op der Filistijnen en der Arabieren, die naast de Kuschiëten wonen, zodat zij tegen Juda optrokken, het binnendrongen

en al de have die zich in het koninklijk paleis bevond, ja zelfs zijn zonen en zijn vrouwen wegvoerden, zodat hem geen zoon overbleef dan Joahaz, zijn jongste zoon" (2 Kron. 21:16, 17).

Dat Obadja reeds tot de oudste profeten behoort moet hebben, die de Here zond tot Zijn volk, vroeg en laat, en dat hij reeds zijn stem heeft verheven nog voordat de boet-profeet Amos ten tonele verscheen, kan blijken uit de deformatieverschijnselen die er tijdens Amos wel, maar tijdens Obadja nog niet, of althans nog niet in die mate, bestonden. Deformatie is steeds een langzaam voortwoekerend kwaad in de kerk des Heren: ze is dan afgegleden van het hoge standpunt waarop ze eens stond; en dit is ook al zo gegaan in de kerk van het Oude Verbond. Daar was het geweldige "leerstuk" van de "Dag des Heren", dat bij alle profeten regelmatig terugkeert. Nu, daar weet Obadja óók van, van die "Dag des Heren". Het zal die doorluchtige "dag" zijn, waarop de Here Zich openbaart in Zijn gerechtigheid, en afrekenet met alle vijanden van Gods volk. Hij zal dan "alle Zijne en mijne vijanden in de eeuwige verdoemenis werpen". Hoor Obadja waarschuwen: "Nabij is de dag des Heren over alle volken" (vs 15). Maar deze dag luidt tegelijk de Messiaanse heilstijd voor het volk des Heren in. Laten Gods kinderen voor die "dag" niet bang zijn, maar zich er uitermate over verblijden. Het is de dag dat Hij "mij en alle uitverkorenen in de eeuwige blijdschap tot Zich nemen zal". Geen haar van hun hoofd zal worden gekrenkt, en zoals Obadja de volken, de *heidenen*, waarschuwt, kan hij het *volk des Heren* feliciteren, en aldus troosten: "Maar op de berg Sion zal er ontkoming zijn, en die zal een heiligdom wezen; en het huis van Jakob zal zijn bezittingen weer in bezit nemen" (vs 17).

Maakt deze leer geen goddeloze en zorgeloze mensen? vraagt de Catechismus ergens. Neen, stellig niet! Maar het *misbruik* van die leer wel, en ze wisten daar in Israël die "leer" van "de Dag des Heren" ook aardig in eigen voordeel uit te buiten. Aldus: ons kan dus niets gebeuren, want wij zijn kinderen van Abraham! Of wij 't Verbond houden of niet, is van geen belang, want we zijn in elk geval safe! Die "heidenen" moesten maar goed uitkijken, want met hen liep het niet best af, maar "des Heren tempel is dit!" Zo werd Obadja's mooie profetie over de "dag des Heren" verkracht. En daar komt nu Amos een stokje voor steken. Terwijl Obadja voorzegt dat deze "dag" licht zal wezen, roept Amos uit, dat hij *duisternis* zal zijn, en verkondigt het "wee" over degenen, die naar die dag verlangen.

Tegenspraak onder de profeten? Meningsverschillen? Geen kwestie van! Amos is het precies met Obadja eens, dat "die dag" vreselijk is voor alle Godsvijanden, maar hij gaat er nu bij vertellen, dat die "vijanden" ook wel eens in eigen gelederen konden schuilen God rekent daar ook het afvallig Bondsvolk bij! Aangezien zulk een decadentie gewoonlijk niet als 'n wonderboom verschijnt, maar langzaam doorwerkt, geloof ik, dat Obadja heeft geprofeteerd nog vóór Amos tegen de "vijanden" in eigen kring moest profeteren.

Is het dus Amos, die de bliksemen van Gods gericht eerst ziet inslaan bij de heidenvolken, terwijl dan de donderwolken van het onafwendbaar oordeel zich ook samenpakken boven de "erve des Verbonds", Juda en Israël [Zie Amos 1 en 2.], Obadja daarentegen heeft maar één thema: "zo zegt de Here Here over *Edom*!" Edom! — daar heeft hij 't maar op begrepen! Daar begint en daar eindigt het mee. Meer heeft Obadja niette zeggen. Heel z'n geschrift is één "wraakzang" tegen Edom. Daar hebt ge nu, zegt er een, de uiting van wat er in het Jodendom de eeuwen door smeulde aan wrok tegen Ezau. Amos is *mijn* man! De man van de brede blik, die z'n eigen mensen evenzeer hekelt als die "buiten zijn". Maar Obadja is de enge "kerkist", die geen kwaad in eigen huis zien kan, de felle nationalistische Jood, die al z'n haat uitsist en uitvloekt tegen Edom!

Natuurlijk heeft, wie zo spreekt, er niets van begrepen! Obadja heeft werkelijk niets tegen Edom, dat is de nakomelingschap van Ezau, als volk. In het slot van zijn boek weet hij zelfs

met blijdschap te vermelden, dat God uit Edom zal tellen als bij Israël ingelijfd en hen de naam van Sions kinderen zal doen dragen (vs 21). Hij ziet niet van toorn, omdat ze zich vergrepen hebben aan mensen van zijn ras en bloed. Maar omdat ze zich vergrepen hebben aan de Here en Zijn eer. Want op de dag van de verovering van Jeruzalem heli-ben de Edomieten daar hartelijk om gelachen, en zich verlustigd in Sions onheil. In deze vijandschap tegen Gods *volk* hebben ze zich geopenbaard als vijanden *Gods!* Welnu: zou ik niet haten, die U haten?

Het is hierom alleen, dat Obadja het oordeel over Edom uitroept. Zijn wraaklied is te vergelijken met de roep der zielen onder het altaar, waarvan Johannes in zijn "Openbaring" gewaagt. Ze roepen geen wraak over wat hun is aangedaan, maar over wat de vijanden in hèn de *Here* aan smaadheid hebben berokkend. Obadja's woord is het Oud-Testamentisch heimwee naar de openbaring van de Christus: het Maranatha van de oude dag: Kom, Here Jezus!

Zo hebben we ,dan tegelijk een antwoord op de vraag, *in* hoeverre Obadja Christusprediker is. Zijn boek, dat eindigt met de lofzang: "en het koningschap zal zijn aan de Here", een loflied dat bijna Nieuw-Testamentisch aandoet en als vanzelf doet denken aan Paulus: "Want Hij moet als Koning heersen" (1 Cor. 15), begint en *moet* wel beginnen met het sinistere oordeel over Edom! Want Hij kan niet als Koning heersen, als Hij niet al Zijn vijanden aan Zijn voeten zal gelegd hebben. De ondergang van Ezau is de noodzakelijke keerzijde van Zijn opgang uit de hoogte. Het oordeel over Ezau is de negatieve prediking van Christus' heerlijkheid. Zal het Godsrijk bloeien, dan moet het rijk der duisternis, dat er antithetisch tegenover staat, ondergaan. Het is wel tragisch, dat juist Edom de vertegenwoordiger moet zijn van het rijk der duisternis, en dat een helse lach van *Ezau* op de ruïnes van Jeruzalems muren een der fasen is van de altijd durende antithese tussen wereld en kerk, hemel en hel, want Ezau is de vleselijke broer van Jakob, het afvallige *Bonds kind!* Maar ook deze lijn wordt in het Nieuwe Testament doorgetrokken! De aanvoerder der Gode-vijandige wereld macht, de Antichrist, heet ook daar: "de afvallige", de rene gaat, wiens afkomst nog terug te voeren is naar de heilige linie, maar wiens haat nog veel feller is dan van hem, die nimmer van de Christus en de Bijbel hoorde.....! o, Edom!

DE TIJDING

Een tijding hebben wij van de Here gehoord, een bode is onder de volken gezonden: komt, laat ons daartegen optrekken ten strijde.

Obadja vs lb.

Het begin van Obadja's profetie tegen Edom is als een loodzware onweershemel, die elk ogenblik dreigt open te breken "zo zegt de Here Here over Edom"! Het verschrikkelijke vonnis kan dus zo direct worden geveld, en we houden de adem in. Maar zie, de profeet toeft nog even. De dingen die God besloten heeft, geschieden wel "weldra" (Openb. 1:1), maar de Here overhaast Zich niet. Wat er volgt op de dreigende gerichts aankondiging over Edom is 'n soort adempauze. Alvorens te vermelden, wat de Here Here dan tegen Ezau te zeggen heeft, en aan welke totale vernietiging dit volk ten prooi zal vallen, heeft de profeet Obadja nog iets anders op het hart. Bij het eerste lezen zou men kunnen vermoeden, dat de woorden die hierboven staan, reeds een deel van de *inhoud* der oordeelsaankondiging vormen, maar dat is toch niet zo. Achter de dreiging: "zo zegt de Here Here over Edom" staat geen dubbele punt, maar een streepje. Niet alleen de tittels en jota's, maar ook de lees tekens hebben in de Bijbel betekenis! Wat er nu volgt is namelijk een zin tussen haakjes. Schijnbaar losweg er even tussengevoegd, maar niettemin van 't hoogste belang. In die tussenzin dan deelt de profeet mede, een tijding vernomen te hebben, dat er een gezant gezonden is onder de volken; dat deze bode de kanselarijen der onderscheiden naties afreist met de opdracht een alliantie te vormen tegen Edom; zijn instructie luidt: mobiliseert uw legers, en laat ons gezamenlijk Ezau's macht vernietigen. Wie het initiatief genomen heeft om deze machtige geallieerde legers op de been te brengen, vernemen we niet; ook niet welke volken allemaal aan deze beweging meedoen of mee zullen doen; zelfs niet, of de gedelegeerde, die de mogendheden tot één spil samen-klinken moet, reeds onderweg is, of nog op reis moet gaan¹. Dat zijn trouwens allemaal bijkomstigheden, waar Obadja zich verder niet zoveel om bekommert. Hoofdzaak is de tijding zelf van die ambassadeur, die een massale volkeren-beweging tegen Edom op touw zet.

Obadja verklaart, dat hij deze tijding heeft gehoord "van de Here". Wat hij weet, heeft hij niet van deze of gene opgevangen, maar 't is een "hemelse tijding", en daarom volkomen betrouwbaar. Men kan hier dus evengoed "openbaring lezen. Het is hem door de Here geopenbaard, dat er iets in de lucht hangt tegen Edom, en dat het er dus voor dit volk niet zo best uitziet. Deze opmerking maakt dus de profeet vooraf tussen haakjes, en ze is goud waard. Zoals we terstond zien zullen.

Er zijn twee redenen, of liever drie, waarom Obadja deze tussenzin invoegt, alvorens tegen Edom uit te pakken. De eerste is — en dan is er vooral op te letten dat de profeet in het meervoud spreekt van *wij* —, dat Obadja er de nadruk op wil leggen, dat zijn oordeelsaankondiging volkomen in overeenstemming is met hetgeen andere profeten vóór hem gesproken hebben. Hij is niet de enige, die het zo ziet en zo zegt. *Wij* hebben een gerucht gehoord, en.....in de mond van twee of drie getuigen zal alle woord bestaan.

¹ Er staat wel: "een bode is onder de volken gezonden", maar de profeten drukken dikwijls datgene wat nog gebeuren moet, uit in de verleden tijd, als wàs het reeds gebeurd. Deze weelde kunnen alleen Gods profeten zich veroorloven, die immers zeker zijn van hun zaak.

De tweede reden, die terstond uit de eerste voortvloeit is. dat het maar geen praatje is, wat Obadja nu komt vertellen: het kwaad is ten volle over Edom besloten — in de hemel.

Maar de derde en voornaamste reden is een andere, en wel de volgende:

In tal van omliggende landen — zo voorzegt de profetie — zal de mobilisatie worden afgekondigd. Een antieke wereld oorlog zal daar het gevolg van zijn, met als resultaat: Edoms ondergang! Dit alles ligt, terwijl Obadja het zegt, nog in de toekomst. Er is nog niets van te bespeuren. Ezau waant zich nog volkomen veilig en onoverwinnelijk achter z'n natuurlijke verdedigingslinies van rotskloven en bergpassen. Niettemin is de hele militaire campagne plus de uitslag reeds in de hemel bekend. Bekend? Veel sterker nog: het is "van de Here". Zopas zeiden we: wie het initiatief nam voor de actie tegen Edom, zegt Obadja niet. Thans blijkt, dat de Here er achterstaat. In dit licht is het volkomen onbelangrijk welke grotere of kleinere mogendheid voor 't eerst op het idee kwam, om een oorlog te ontketenen en met Ezau's nazaten finaal af te rekenen. De *Here* vond, dat met Ezau afgerekend moest worden, omdat het Zijn mogendheid dorst schenden, en om dit doel te bereiken, gebruikt Hij eenvoudig de "volken" als Zijn instrumenten. *Hij* arrangeert de oorlogskonferentie. *Hij* bestuurt de gangen van de ambassadeur die trekt van hof tot hof. *Hij* stelt de legers in slagorde, want er is geen ramp in de stad, zonder dat de Here die bewerkt. En al heeft Hij part noch deel aan de zondige intenties van wraak en vernielzucht die de volken beheersen, toch is het ganse beleid van de Here.....wij hebben een tijding gehoord *van de Here!*

De bovengemaakte opmerking, dat zo'n zin tussen haakjes goud waard is, zal nu door ieder wel ten volle beaamd worden. De moderne mens negeert de tussenzin. Hij regelt z'n eigen zaken! Kwesties van oorlog en vrede worden niet in de hemel, maar op de aarde beslist, en de vraag van overwinning of nederlaag wordt beantwoord door de uitrusting en de macht der legers te land, te water en in de lucht. God is met het sterkste leger! Maar Obadja beweert, en elk kind Gods zegt het hem na:

God, de Heer, regeert.
Beeft gij volk, eert,
Eert *Zijn* hoog bestel.

Inderdaad: geen ding geschiedt er ooit gewisser, dan 't hoog bevel van 's Heren mond. Het zijn noch de strijdkrachten, noch de beschikbare hulpbronnen, die het beslissende woord spreken zullen, maar.....Zijn goddelijk' almacht spreekt, en 't is er, Zijn wil gebiedt, en 't wordt terstond.

Zó wordt voor ons besef de tussenzin van Obadja hoofdzin.

Dit is het gouden kleinood van een iegelijk die gelooft: er gebeurt geen ding, klein noch groot, zonder en buiten de wil mijns hemelsen Vaders, en dit geeft ons de ontzaglijke rust der gelovige berusting: rust, mijn ziel, uw God is Koning, heel de wereld Zijn gebied.

Indien wij niet alleen belijden, maar ook beleven, dat alle dingen in de almachtige hand des Heren rusten, en dat daarin niets aan het toeval is overgelaten, dan wordt ons de uitkomst van het wereldgebeuren waarin wij nú leven, een kwestie van de tweede rang. Het laat ons wel niet onverschillig, maar het maakt ons niet onrustig. Niet wat er met het koninkrijk der Nederlanden of andere rijken, maar wat er met het koninkrijk der hemelen gebeuren zal, is een vraag van de eerste rang. Daaraan zijn *alle* volkerenbewegingen — van Obadja's dagen en van onze dagen — ondergeschikt en dienstbaar. Welnu: onder alle verschrikkingen van oorlogen en geruchten van oorlogen, hebben wij deze tijding van de Here gehoord — en het is geen loos alarm —, dat Christus zal triumpferen, en Ezau ondergaan. De dag van Edoms ondergang is geen meer of minder belangrijk jaartal in de geschiedenis der mensheid, en Ezau zelf geen interessante persoonlijkheid uit de historie. Ezau is er nog! Hij leeft een taai

leven. Hij is — na de nederlaag die Obadja profeteerde — weer opgedoken in de Idumeeër of Edomiet Herodes, die zich tegen Christus stelde. Hij is de sinistere figuur, die zich steeds weer aan de spits stelde, de eeuwen door, van hen die Christus' kerk belaagden. Telkens onder andere naam; soms met Jakobs stem, maar altijd met Ezau's handen en Ezau's haat. Voor het laatst zal hij nog eens al z'n krachten inspannen onder de naam van Antichrist, die het teken van het Beest als luguber symbool in z'n vaandels en vlaggen draagt. Die Ezau-Antichrist heeft Obadja op het oog gehad. Ver over Ezau's nakomelingen in het gebergte van Teman heen, heeft hij die allerlaatste Edomiet gezien tegen de bloedrode avondhemel der ondergaande wereld. En reeds tot Obadja's oor drong de tijding door van zijn finale vernietiging. Wij hebben deze tijding gehoord — inderdaad, Obadja, ge zijt niet de enige eenzame stem in de woestijn, maar van deze Edomieten heeft reeds "Henoeh, de zevende van Adam af, geprofeteerd, zeggende: Zie, de Here is gekomen met Zijn heilige tienduizenden, om over allen de vierschaar te spannen en alle goddelozen te straffen voor al hun goddeloze werken, die zij goddeloos bedreven hebben, en voor al de harde taal, die de goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben" (Judas vs 14, 15).

En als gij dan, mijn ziel, *niet* de *nabije* uitkomst weet, en zelfs huivert over wat uw land en volk en vooral uw kerk treffen zal, maar wel weet de einduitkomst van alle dingen, nu,

Wat buigt g' u neder,
Waartoe zijt g' in mij ontrust?
Voed het oud vertrouwen weder,
Zoek in 's Hoogsten lof uw lust.

DE GERUSTEN IN EDMOM . . . EN ELDERS

De overmoed van uw hart heeft u misleid, u, die woont in rotskloven, in uw hoge woning; die bij uzelf zegt: wie zal mij ter aarde neerhalen? Al zoudt gij uw nest zo hoog bouwen als de gier, ja, al was het geplaatst tussen de sterren, vandaar zal Ik u neerhalen, luidt het woord des Heren. Obadja vs 3, 4.

Edom was een bergland. De hoofdstad heette zelfs Sela of Petra, dat rots betekent, en was als 't ware een door de natuur zelf gebouwde vesting. Men moest er heen opklimmen langs steile bergpaden en schier ontoegankelijke bergpassen, en in tijd van oorlog was deze stad dus vrijwel onneembaar. Hetzelfde gold voor heel het onbegaanbare land, vol rotskloven en grotten. Men behoefde geen heirwegen te barricaderen, of bruggen op te blazen. Evenmin was het nodig een verdedigingslinie te bouwen — heel het land was één reusachtige vesting en één grote schuilplaats tegelijk. Obadja spreekt dan ook van Edoms "hoge woning"! Edom herinnerde aan de gier, die hoog in de rotskloven z'n nest bouwt. Naar een passend embleem voor banieren, wapenschilden en uniformen zou niemand lang behoeven te zoeken... dat moest de *gier* of de *adelaar* zijn!

Van z'n kracht en superioriteit boven andere volken was Edom zich dan ook wel bewust.

Hij voelde zichzelf onoverwinnelijk.

Dat hij ooit uit z'n bergstellingen zou kunnen worden verdreven, of een nederlaag zou lijden, achtte hij volstrekt uitgesloten.

Hij zegt bij zichzelf: "wie zal mij ter aarde neerhalen?"

Het antwoord moest natuurlijk luiden: "niemand!"

Maar nu neemt de grote "Iemand" het woord.....de Here!

Daar had Ezau tot nog toe helemaal niet mee gerekend! Hij had gerekend met soldaten, vestingwerken en verdedigingslinies, en zich daarachter volkomen veilig gevoeld. Hem kon niets gebeuren! Doch nu komt de Here verklaren, dat *Hij* er ook nog is, en dat Hij doen zal wat geen mens wellicht kan doen. Dwaas is het toch eigenlijk, met alle mogelijke factoren te rekenen, en niet met Hem, die alle factoren bepaalt onontbindt. Zou Hij, die in scheppende almacht de rotsen heeft geformeerd en de bergen geplant, verlegen zitten met die nietige mensjes, die zich *in* de rotskloven verbergen? Zou Hij ze nu werkelijk niet aan kunnen? Zie eens, zegt Obadja, al verschanstet gij u tussen de *sterren* in plaats van in het hooggebergte, zó hoog en zó onbereikbaar ver, dan zou het voor de Here nóg een kleinigheid zijn u vandaar naar beneden te doen tuimelen. Zijn arm reikt ver, en wee de gerusten in Edom en de zekeren op het gebergte Sion, als ze te doen krijgen met Hem, die Zijn geduchte stoel op starren sticht en grondvest op de wolken. Mens, mens, wat is uw hoogmoedig zelfvertrouwen toch ijl en schraal: als zelfs de sterren geen veilig asiel bieden, wat zullen dan de rotsen? Als God u van de sterren neerslingert en neersmakt op de aarde — stel, ge zoudt zo hoog kunnen klimmen —, wat doet ge dan toch te bluffen en te pochen op uw onoverwinnelijkheid? Hoogmoed man, hoogmoed, die vóór de val komt....."zie, Ik maak u klein onder de volken: gij wordt diep veracht: de hoogmoed van uw hart heeft u misleid".

De genisten in Edom en de wijzen van Teman zullen straks wèl raar staan te kijken als hun onneembaar gewaande vesting capituleert, de machtige gier uit zijn sterrennest neerploft op de aarde, en ieder lacht om de machteloze geweldenaar, voor wie eertijds ieder vreesde. God schrijft dus de geschiedenis, en niet de mens. Hij vernedert deze en verhoogt gene, ook dan wanneer men zulks allerminst verwacht. God is met de sterkste legers, zegt iemand. 't Mocht wat! God blaast in de machtigste legioenen en de best bewapende krijgsmacht, als het hem nuttig en nodig voorkomt. Daar kunnen *wij* niets van zeggen, en daar kunnen *wij* geen voorstellingen over doen. Wij moeten niet proberen, aan God te gaan zeggen, welke hoogmoed hier, en welk onrecht ginds nodig moet worden gestraft en gewroken. Daarin gaat God geheel alleen met Zichzelf te rade, en dat maakt Hij alleen uit. Dwaas is in elk geval de conclusie, dat er blijkbaar geen God in de hemel is, als het gericht niet net dáár inslaat, waar wij het graag zouden zien branden. De Here heeft de tijd. De wereldgeschiedenis is hèt wereldgericht niet! Was dat wèl zo, dan kwam hier onder de zon alles netjes in orde en werden alle rekeningen vereffend. Maar aangezien de Here de tijd heeft tot de finale afrekening komt, blijven er schijnbaar hopeloos veel fouten in Gods boeken zitten. Het schijnt dan dat de mensen en de volken en de machthebbers maar mogen doen wat ze willen, en maar mogen trappen en vertrappen naar hun welbehagen. En hun nest in de sterren mogen vlechten naast Gods geduchte stoel. Het *schijnt* zo, maar Die in de hemel zit lacht, en als *Zijn* dag gekomen is, blijkt dat elk gepleegd onrecht, ieder geschonden verdrag, elke inbreuk op menselijke rechten en goddelijke wetten precies genoteerd zijn. Die in de hoge rotskloven woonden zullen tot het dodenrijk neerdalen, en die door boze hand in ballingschap ellendig om moest zwerven, tot de hemel toe worden verhoogd. Die geloven haasten niet. Zij wegen niet zorgelijk de kansen tegen elkaar af. Zij worden niet uit het lood geslagen, als de loop der gebeurtenissen een gans andere bedding kiest dan zij zich voorgesteld hadden. Zij jammeren niet als hun kostbaarste goederen verglijden en hun schoonste idealen in rook vervliegen. Zij weten: alles komt terecht. Zij bevelen gerust hun wegen, al wat hun 't harte deert, dei-trouwe hoede en zegen van Hem die 't al regeert. Door het "zo zegt de Here" storten de gerusten in Edom van hun top van eer in eeuwige verwoesting neer, en worden de geruïneerde stenen van de door storm voortgedrevenen, ongerusten en ongetroosten in Sion, gans sierlijk gelegd. Dit bedenken wij niet met leedvermaak, maar met heilige vermaking over de deugden des Heren, die Zijn eer zal doen uitschitteren over heel de wereld. Rust, mijn ziel, uw God is Koning!

Als die "rust", die we onze ziel toewensen, nu ook maar weer geen valse gerustheid is! De Schrift kijkt nooit één kant uit!

Wij zijn geneigd te denken: laten die hoogmoedige Edomieten, die met God geen rekening houden in hun leven, nu toch oppassen!

Maar Gods Woord heft dan waarschuwend de vinger op naar onze richting, en wat Obadja voorzegt van de gerusten in Edom, vult Amos aldus aan: "wee de gerusten in *Sion*, en de zekeren op de berg van *Samaria*". Die gerusten wonen dus blijkbaar behalve in de "wereld" ook in de "kerk", en het weemoedig "wee", over deze "kerkleden" uitgeroepen, voorspelt hun een éven rampzalig lot als de god-loze nazaten van Ezau: wat geen oog aan ellende ooit heeft gezien en in geen mensenhart is opgekomen!

Zijn gerustheid en zekerheid dan soms weeldeartikelen, waartegen Gods profeten toornen?

Natuurlijk niet!

God haat alle onzekerheid en verfoeit alle onrust die voortvloeit uit kleingeloof. Het is Zijn doel, dat in deze zenuwachtige wereld Zijn kerk die heilige en veilige rust kent en tentoonspreidt, die doet zingen: "Wie in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, vernacht in de schaduw des Almachtigen".

Maar deze gelovige gerustheid had men in Amos' dagen — en velen hebben haar nu — verkracht. Er is een caricatuur van gemaakt. Het raadselachtig verschijnsel deed zich voor, dat er "zekeren" waren, die geen enkele grond van zekerheid bezaten. Men redeneerde aldus: het onheil dat de profeet aanzegt, kan ons niet deren. Niet omdat we in *wel-ommuurde* steden wonen, maar omdat we in zulke *vrome* steden wonen! Die steden kunnen nooit verloren gaan, want het zijn Jakobs-steden, en ze worden bewoond door Abrahams kinderen. En mochten dan al ontzettende gruwelen binnen de wallen dezer steden plaatsgrijpen, de kinderen van Sion en Samaria scholen weg achter de schoot van Abraham, en achter het altijd rokende altaar... "des Heren tempel is dit!"

Dit is de valse gerustheid van een veruitwendigde kerk!

De geprostitueerde zekerheid die het zoekt in uiterlijke vormen!

Als zo de band met de levende God is doorgesneden, de vrucht der bekering niet meer bloeit, maar er niets anders is overgebleven dan een stel waarheden die men gelooft, godsdienstplichten die men vervult, 'n kerkgebouw waar men 's Zondags naar toe gaat, en de naam waarmee men zich siert, dan kan er 'n zekere gerustheid zijn, die zelf hautain neerziet op de "boze wereld", maar het is een *valse* rust. Men kan zich dan een veilig nest stichten zelfs bóven de sterren, waar het eens lichten zal. God zal ze vandaar neerhalen. Zo zou Obadja het zeggen.

De gerusten in Edom en Sion en waar ze ook wonen mogen, moeten dus onrustig worden. De onheilige gerustheid dient plaats te maken voor heilige onrust. Dan komt de ware rust, en ze kan alleen komen, als rekening gehouden wordt met de eerste en laatste factor in het mensenleven..... God!

DE LEEGGEHAALDE VOORRAADSCHUREN

Hoe is Ezau doorzocht, zijn zijn bergplaatsen doorsnuffeld.

Obadja vs 6. (Vertaling Prof. Ridderbos)

Het is blijkbaar een van de vanzelfsprekende gevolgen van de oorlog, dat het land niet alleen door de vijand wordt bezet, maar dat ook de aanwezige voorraden in beslag worden genomen en meegevoerd. Een oorlogvoerend land kan veel gebruiken, en de overwinnaar gaat leven ten koste van de overwonnenen. Dat is altijd zo geweest, en zo zal het altijd wel blijven. Onze oude Bijbel weet daar al van te verhalen, en zo beschrijft de profeet hier ook een stukje oorlogsdramatiek, als hij vertelt hoe de in Edom binnenvallende legers het land *doorzoeken*, en de bergplaatsen en opslagplaatsen *doorsnuffelen*, om alles mee te nemen wat van hun gading is. Hoewel dit alles nog gebeuren moet, als Obadja deze regels neerschrijft, staat het voor hem zó vast, dat dit lot de nakomelingen van Ezau boven het hoofd hangt, dat hij rustig in de verleden tijd schrijven kan: "hoe *is* Ezau doorzocht, *zijn* zijn bergplaatsen doorsnuffeld"!

In de kleinste bijzonderheden heeft Obadja dus bij zichzelf nagegaan en opgeschreven, hoe het Ezau vergaan zou in de komende oorlog.

Men herinnert zich nog, hoe Obadja begonnen was.

Er zou een geweldige volkeren-coalitie tegen Edom gevormd worden, en de oorlogsverklaring zou worden uitgereikt.

De Edomieten, zich sterk voelend door de natuurlijke ligging van hun land, veilig verschanst achter de verdedigingslinie van bergpassen en rotsgevaarten, zouden daar wat om lachen. Ze waren immers in alle opzichten paraat en... onoverwinnelijk! Wie doet ons wat?

Maar de uitkomst zou bewijzen, dat al deze berekeningen faalden, en ook al zou Ezau honderdmaal sterker wezen, en z'n forten tussen de sterren weten te bouwen, hij zou een verpletterende nederlaag lijden, want de Here had dit nu eenmaal besloten. Het oordeel was onafwendbaar, en als Hij werkt, wie zal het keren?

Hierop volgt dan nu deze trek van het oorlogsgebeuren, naar het leven getekend.

Als de verdedigingswerken de een na de ander zijn opgeblazen, komt de grote invasie.

Daarbij worden de voorraadschuren in het Edomietische land finaal leeggehaald en de geheime bergplaatsen tot in de uiterste hoeken doorsnuffeld, en wordt heel de rijkdom van Ezau als oorlogsbuit in triumf over de grenzen gevoerd.

Obadja beschrijft nauwkeurig hoe *radicaal* die uitplundering zal geschieden.

Door middel van een dubbele vergelijking.

Stel — zo zegt hij in het voorgaande vers — *dat er dieven of rovers bij nacht een overval deden* op uw huizen en magazijnen, ze zouden wel een grote ravage teweegbrengen, maar zulke inbrekers nemen gewoonlijk niet *alles* mee. Alleen zoveel als er van hun gading is, en zoveel als ze kunnen meepakken in der haast, zonder gesnapt te worden. In zo'n geval zouden ze dus nog niet naakt aan de dijk staan, daar in Edom!

Of stel eens — zo gaat de profeet verder — uw land was één grote wijngaard², en in die wijngaard kwamen de druivenplukkers, om de oogst weg te halen. Zulke druivenplukkers zouden wel veel, en wellicht het *beste* weghalen, maar toch niet *alles*: ze waren immers verplicht, een nalezing over te laten voor de armen³.

Er moest wat voor de vreemdeling, de wees en de weduwe overblijven!

Maar de oorlog maakt ruw en meedogenloos.

Met menselijke en goddelijke wetten wordt weinig meer gerekend.

De invallers in Edom zullen weinig scrupuleus zijn; zij zullen zich niet afvragen, of het land dat zij bezet hebben, misschien ook verarmd wordt, en evenmin, of de inwoners van dat land nog wat te eten zullen hebben. Zouden eventuele dieven niet alles *kunnen* wegsiepen, en al *mochten* druiven-plukkers de wijngaard niet tot het laatste druifje plunderen, de vijandelijke horden, die Edoms landen overstroomden, zullen van enige consideratie niet *willen* weten.

Niets ontgaat hun begerige blikken.

Niets is veilig voor hun grijpgrage handen.

Woningen en pakhuizen, schuren en kelders worden aan een grondige inspectie onderworpen.

Zelfs geheime opslagplaatsen, waar de schatten liggen opgestapeld, worden opgespoord en tot in de uiterste hoeken doorzocht.

Zo blijft Edom, eens zo rijk door uitgebreide handelsrelaties, als een arme schooier, beroofd en ontakeld achter. Z'n welvaart is verwoest en z'n rijkdom vergaan; de vreemdeling, de weduwe en de wees in Israël hadden het nog beter dan hij!

Geen wonder, dat Obadja, die deze onheilen ziet aankomen, z'n beschrijving van de aanstaande verwoesting en verarming onderbreekt met een uitroep, die uit het diepst van z'n ziel wekomt: "hoe wordt gij verdelgd!" Wel moest Obadja het oordeel des Heren aanzeggen aan Edom, omdat dit volk niets dan vijandschap had betoond jegens Israël, maar hij kan het niet doen met droge ogen en een onbewogen ziel. Met innerlijke ontferming is hij bewogen over dit berooide volk.

Berooid tengevolge van de oorlogsrampen? Verarmd door de tijdsomstandigheden? Geplunderd door de vijandelijke bendes?

Niets van dit alles!

Het is een deel van het oordeel dat van Godswege over dit volk gekomen is....."zo spreekt de *Here*!"

Dit stukje oorlogsgeschiedenis, dat gedetailleerd melding maakt van brandschatting der goederen en beroving van rijkdommen, is natuurlijk niet van belang ontbloot.

Niet in die zin, dat men vergelijkingen gaat trekken tussen methoden van antieke en moderne oorlogsvoering, en bij zichzelf gaat overleggen: hé, waar heb ik iets dergelijks méér gezien? Zelfs niet zó, dat men nederlagen, berovingen en verbeurdverklaringen niet onderbrengt in de kringloop der natuurlijke dingen, maar gelovig terug weet te voeren tot de "gerichten Gods" die op de aarde zijn. Maar er is nog wat anders.

Het hoofdmoment van dit detailstukje uit het oorlogsdrama is namelijk, dat Ezau — ten dage

² Dit beeld is ook naar het leven getekend, omdat er in Edom in het gebergte Seir veel wijngaarden waren.

³ Obadja gaat hier uit van de bepaling in de Mozaïsche wet, Deut. 24 : 21: "Wanneer gij de oogst van uw wijngaard inzamelt, zult gij niet nog eens een nalezing houden; voor de vreemdeling, de wees en de weduwe zal dit zijn".

als het oordeel Gods zich over hem voltrekt — *met z'n rijkdommen, z'n pakhuizen en bergplaatsen niet uitkomt*. Stuk voor stuk wordt hem alles ontnomen. Eerst stelt de defensie teleur. Vervolgens blijkt de bevoorrading des lands een fiasco. Niet, dat er niet voldoende is opgeslagen, maar men, blijkt slechts ingeslagen te hebben ten gerieve van de invaller, die er mee aan de haal gaat. Daar had men zich nu zo veel van voorgesteld. Huizen had men er op gebouwd. En zie, daar verdwijnt op eens alles, weggerist onder hun handen vandaan, en de rijken van enige dagen terug zijn nu zo arm als de mieren!

Nu, iets dergelijks zal er plaats grijpen, als het oordeel zich voltrekt over alle volken, en alle mensen, groot en klein, staan voor de geduchte stoel des Heren.

De les van Obadja is niet, dat rijkdom en pracht daar volledig wegvallen; want dat *weten* we nu zo langzamerhand wel, dat nieuwgebouwde schuren en stapels bankpapier geen waarde meer hebben als tot de dwaas, die daar z'n ziel in gelegd en dáár z'n ziel aan verkocht had, gezegd wordt: "deze eigen nacht wordt uw ziel van u afgeëist en wat gij gereed gemaakt hebt, voor wie zal het zijn?"

Maar in dat uur zullen er waarschijnlijk zijn, die niet uitkomen met datgene, waar ze zich alles van hadden voorgesteld, en die zich zien ontglippen de "rijksdommen", waarop ze hadden gebouwd.

Zij zullen zeggen: wij zijn rijk en verrijkt. Waren we niet stipt in dit en trouw in dat? Hebt U ons niet altijd in de kerk gezien, toen Gij in onze straten hebt geleerd, en hebben wij niet gedrááfd voor Uw huis?

Nu, zoals de zolders en kelders daar in Edom tot in de uiterste hoeken werden doorzocht en doorsnuffeld, zal heel ons leven tot de verborgenste woorden en gedachten toe aan een nauwgezet onderzoek worden onderworpen.

Alles wat daarin uit *Christus* was, zal blijken van hoge waarde te zijn.

Want Christus is de *enige* rijkdom.

Maar alles wat *uit ons zelf* was, verdwijnt als sneeuw voor de zon.

En daar staan dan die rijke jongelingen en maagden, mannen en vrouwen, zo zielig en berooid, omdat ze niet rijk waren in God, doch alleen maar rijk in zichzelf! Stuk voor stuk werd hun alles ontnomen! Heel de voorraadschuur werd leeggehaald. Hoe wordt gij verdelgd! kan men met Obadja onder tranen zeggen. Zielig, die "rijke" man, die nu alleen maar in de *verte* de schatten ziet, waar Lazarus en consorten, op wien hij vroeger trapte, zich nu in verlustigen. Erg, als Edom moet zien, dat anderen er met zijn schatten vandoor gaan. Erger nog, als de kinderen des koninkrijks moeten er-waren, dat de schatten die voor hen waren, ten deel vallen aan degenen die komen van Oost en West!

Wie uit Christus leeft, is waarlijk rijk.

Die rijkdom is onvervreemdbaar.

Als onze voorraadschuren worden leeggeplunderd en onze rijkdommen weggevoerd, als er geen runderen in de stallingen wezen zullen en de vrucht van de olijfboom teleurstellen zal — dan zal dit alles slechts in staat zijn, om *die* rijkdom nog temeer te doen glinsteren, en zal ik *nochtans* juichen in de Here, jubelen in de God van mijn heil.

Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?

Verdrukking of benauwdheid, of vervolging of honger, of naaktheid, of gevaar, of het zwaard?

HET VERRAAD

Naar de grens zenden u al uw bondgenoten; u verleiden, u overmogen uw vrienden; wie uw brood eten, leggen u een valstrik. — Er is geen inzicht bij hem.

Obadja vs 7.

De profeet Obadja voorzegt niet alleen de val van Edom — een mogendheid van betekenis in die dagen —, maar beschrijft ook tot in de kleinste bijzonderheden, *hoe* het zal toegaan. We hebben al gehoord van het leeghalen en plunderen van de rijke voorraadschuren en de volgepropte kelders, zolders en pakhuizen der Edomieten: de vijanden zouden die tot in de uiterste hoeken doorsnuffelen, en letterlijk alles meenemen. Eveneens hebben we reeds vernomen, dat de geduchte bergvestingen, de natuurlijke verdedigingslinies van het Edomietische land, het niet zouden houden, als de grote invasie kwam. Men zou kunnen vragen, waaraan die catastrophale inzinking van Ezau te wijten was. Een land, dat zó paraat en goed verdedigd is, geeft zich toch niet zó maar, zonder slag of stoot, over! Daar moet toch wel wat achter zitten, dunkt ons zo. Nu, zo verklaart de profeet des Heren, daar *zit* ook wat achter! In de eerste plaats natuurlijk de hand des Heren, die Edom geducht wil straffen vanwege z'n houding jegens het volk des Heren. Maar de Here werkt altijd middellijk. Er zijn, wat men noemt: *tweede oorzaken*. God de Here laat Zijn raad uitvoeren door *mensen*, waarover Hij soeverein beschikt, en die Hij eenvoudig als instrumenten gebruikt. Men versta dit wel goed! Al wat die mensen nu *doen*, blijft geheel voor hun verantwoording. God bereikt er Zijn doel wel mee, maar in de zondige bedoelingen der mensen, die Hij daarvoor gebruikt, heeft Hij de hand niet. Daar blijft Hij helemaal buiten. Het was, om dit bekende voorbeeld te gebruiken, naar Gods voornemen, dat Jezus aan het kruis zou komen, maar het verraad van Judas, de vijandschap der Joden en de rechtsverkrachting van Pilatus — daar zullen die mensen zich stuk voor stuk voor te verantwoorden hebben!

Zo komen we op de Edomieten terug.

Het oordeel Gods over dit volk zou door mensen uitgevoerd worden.

En op de vraag, wat er toch achter mag zitten, dat de onneembare stellingen van Ezau de een na de ander vallen, geeft de profeet het lugubere antwoord: *verraad!*

Het zou niet slechts de vijandelijke overmacht zijn, die tot overgave dwong, maar er zouden verraders binnen de vesting zijn. De ergste, gevaarlijkste en gemeenste vijanden die men zich denken kan. Zij doen zich als vrienden voor en heulen in 't geniep met de vijand! Hun mond spreekt goede woorden, maar hun ziel is zwart als de nacht! Zij komen met een kus, maar voeren stilletjes "zwaarden en stokken" mee, om hun slangenbedrijf uit te voeren... ach, wat heb ik mij uit te putten in het memoreren van wat verraad is voor het volk, dat "het" verraad in z'n afschuwelijkste vorm heeft gezien!

Obadja voorzegt: "al uw *bondgenoten* zenden u naar de grens, u verleiden, u overmogen uw vrienden; wie uw brood eten, leggen u een valstrik".

Ezau had ook "bondgenoten", maar in het uur van gevaar zouden ze niet te hulp snellen, maar hen "naar de grens zenden", hetgeen zeggen wil, dat de "bondgenoten", ondanks de duurste beloften van vroeger, eenvoudig het land van Ezau in bezit zouden nemen *tot* aan de uiterste grenzen toe. Dat was de "bescherming", die ze van hun bondgenoten verwacht hadden — het eerste verraad!

En wat de vrienden betreft, die zouden hen verleiden en overmogen, hen *bedriegen!*

De wijze van *dit* verraad duidt Obadja aldus aan: "wie uw brood eten, leggen u een valstrik". De methode van de vogelvanger dus, die een strik onder het lokaas verborgen houdt. Ik stel mij dit in Edom zó voor, dat die vogelaars "volksgenoten" waren, die tot taak hadden het leger van voedsel en wapens te voorzien, en dat het later bleek, bedrog te zijn. Het betekende in elk geval de dood voor de dapperen, en zo werd het leger door verraad van z'n kracht beroofd.

Het is wel heel opmerkelijk, dat Obadja dit verraad van tevoren aankondigt.

Gesteld eens, dat er later iemand zou beweren, dat er geen verraad in 't spel was geweest, dan stond dit in elk geval zwart op wit in het profetische woord, dat zeer vast is.

Maar om nog een andere reden is dit van tevoren aankondigen van het verraad merkwaardig.

Men zou zo zeggen, dat ze daar in Edom nu van te voren op hun hoede konden zijn. Een gewaarschuwd man geldt voor twee, en als vooruit de verraders al gesignaleerd zijn, nu, dan is er toch alle gelegenheid om de valstrik plus de strikkenleggers onschadelijk te maken.

Ja, dat zou men zo zeggen!

Dat het niettemin niet gebeurd is, verklaren de laatste woorden van het vers, dat hierboven staat: "er is geen inzicht bij hem"! Dit wordt nog nader geaccentueerd door het volgende vers, waarin gesproken wordt van de wijsheid, die uit Edom, en het inzicht, dat uit het gebergte van Ezau zal vergaan. De politieke leidslieden — dat is naast het verraad 'n tweede verklaring voor Edoms debâcle! — zullen dermate met blindheid zijn geslagen, dat ze geen voldoende maatregelen nemen om deze gevaarlijke elementen tijdig te verwijderen. Zij laten het kwaad maar stilletjes voortwoekeren. Ofschoon zij van alle kanten gewaarschuwd worden: pas op voor verraders! schijnen hun ogen voor dit gevaar gesloten te zijn. Totdat het critieke uur gekomen is, en elke maatregel te laat zal zijn.

Zo ziet dus Obadja met profetische scherpte de ondergang van Edoms volksbestaan in alle details en met alle ondermijnende oorzaken daarvan: de ingedeukte fortificaties en vluchtende soldaten, de leeggehaalde schuren en geplunderde velden, de blinde ogen der verantwoordelijke staatslieden en de valse ogen der sluipende verraders — ja, zegt Obadja, vergeet vooral dit laatste niet! Wat is dat allemaal duidelijk tot in de finesses getekend, niet? 't Is of je 't zó allemaal vóór je ziet, en toch... is het zo lang geleden gebeurd, daarginds in het land der Edomieten!

Verraad!

Dit sluiperige en gluiperige kwaad is deze wereld binnengedrongen mèt de slang in het paradijs, heeft eeuw na eeuw z'n vuile werk gedaan, en zal niet verdwijnen voordat de nieuwe aarde er is, waarop geen enkele gifplant meer groeit.

Het is dus geen verschijnsel van een bepaalde eeuw.

Zoëven werd gesproken van dit kwaad in z'n afschuwelijkste vorm, en wie denkt er dan niet aan het verraad van Judas? Zelfs de Heiland was niet veilig voor verraad. Het is dus niet alleen niet een verschijnsel van een bepaalde tijd, maar iedereen kan er door worden belaagd. Niet alleen de onheilige Ezau, maar ook de heilige Jezus. En waar Jezus Zelf voorzeide, dat het lot dat Hèm trof, ook de Zijnen niet bespaard zou worden, behoeft het ons niet te verwonderen, dat straks óók onder het *volk des Heren* het verraad z'n verwoestend werk doen zal. Landverraad is erg, kerkverraad is nog veel erger! Hoor, hoe ook *dit* verraad is *voorzegd*: "zij zullen *elkander* overleveren" (Matth. 24:10b). Is 't niet vreselijk: de Edomieten waren niet veilig voor hun eigen volksgenoten; de kinderen Gods zijn het niet voor hun eigen

kerkgenoten en zelfs niet voor hun eigen *huisgenoten*; zij zullen *elkander* overleveren, en *elkander* aanbrengen, en *elkander* in de gevangenis laten zetten, en *elkander* laten doden!

Zo zal het dan toegaan in het laatst der dagen! Verraad allerwegen!

Nu, als dit ons dan ook voorzegt is, zullen we dan zo dwaas zijn als de verblinde politici van Edom, die verzuimden tijdig maatregelen te nemen? Kùnnen we hier maatregelen nemen? Jawel! Zeker wel! Laten we maar met *onzelf* beginnen! Is er iemand, die zegt: ik ben daar immuun voor? Ik bon te goed voor zo groot kwaad? Pas op, mannetje! Judas dan? Judas was een *apostel*, weet u wel? Nu, als een apostelziel niet hermetisch gesloten is voor het kwaad van het verraad, wat zal ik dan pochen? Laten we dus maar fiks en ferm maatregelen gaan nemen tegen onszelf! Opdat de wijsheid niet verga van Jeruzalem en het inzicht van de berg Sion! Geef mij verstand, met goddelijk licht bestraald! Dat heeft Edom, in wie geen verstand en inzicht meer was, stellig nooit gebeden. Dat is dus al 'n mooie stap vooruit! En voorts: hoe kwam Judas tot z'n verraad? Nu, precies zo, als iedere verrader, die uit z'n luguber bedrijf een zoet winstje zoekt te slaan. Judas had het *geld* lief! Dat geld had hij zó lief, dat hij Jezus ging haten, en verkopen en verraden. Natuurlijk, want je kunt niet beide gelijkelijk liefhebben, en niemand kan twee heren dienen. Daarom blijven we niet steken in het: ...geef mij *verstand*, met goddelijk licht bestraald", maar we zingen door tot: "laat *gierigheid* mij in haar strik niet vangen". Ziezo, nu zijn we er! Daar zingt en bidt de verrader-van-nature z'n eigen doodsbed mee. *Want het gebed is de dood voor het verraad!*

DE KRANKZINNIGE WERELD

Zal Ik niet te dien dage, luidt het woord des Heren, de wijzen uit Edom doen vergaan, en het inzicht uit het gebergte van Ezau?

Obadja vs 8.

Er zijn vele middelen om een volk naar de ondergang te voeren.

Een ervan hebben we reeds van nabij bekeken: het verraad.

Door het bedrog van eigen volksgenoten en de trouweloosheid der bondgenoten zouden de hechte verdedigingswerken van Edom als kaartenhuizen in elkaar storten: tegen ondergronds gewroet is weinig bestand.

Hoewel dit gemene verraad volkomen voor rekening bleef van de bedrijvers ervan, was er toch ook hier geen ramp in de stad zonder dat de Here die bewerkte!

De Here heeft echter nog een andere pijl op Zijn boog, om Ezau's nakomelingschap gevoelig te treffen.

Dat staat namelijk in de tekst hierboven: "Zal Ik niet te dien dage, luidt het woord des Heren, de *wijzen* uit Edom doen vergaan, en het *inzicht* uit het gebergte van Ezau?"

De bedreiging zou dus niet alleen van onderen op, maar ook van bovenaf komen: van de verantwoordelijke leidlieden, die wel met blindheid geslagen leken. Niet slechts ondergrondse stromingen van verraders, maar ook de *deuken* van publieke raadgevers der kroon zouden Edoms staatsgebouw ineen doen storten. Ik kom er straks op terug, hoe ik mij voorstel dat een en ander gegaan is. Als voorlopig maar vaststaat, dat het een ramp is voor een volk, als de wijsheid der leidlieden tot dwaasheid is geworden, en alle inzicht op de vlucht geslagen schijnt.

De wijzen uit Edom!

Volgens de overlevering kwamen er *drie* wijzen uit het Oosten, om Jezus te aanbidden. Drie is niet veel, maar al is het een "legende", er zal toch wel dit stukje volkswijsheid in schuilen, dat men de wijsheid nimmer bij de "velen" heeft gezocht. Wijsheid is dan ook een even zeldzaam als kostbaar bezit. Het getal der wijzen is nooit bijster groot geweest. Wijsheid is namelijk heel iets anders dan wetenschap of geleerdheid. Iemand kan verbazend knap wezen, en toch de ene dwaasheid na de andere uithalen. Wijsheid leer je niet op school, en zelfs niet op de academie. Er zijn dwaze professoren, en er zijn heel wijze ongeleerden onder het gewone volk. Wijsheid getuigt van een praktisch inzicht. Een wijs man heeft een goede kijk op de dingen, en hij weet hoe hij in een bepaalde moeilijkheid te handelen heeft. Eén wijze ouderling in de kerkeraad ziet de dingen vaak veel beter dan tien geleerde dominees! Geef u mij liever *één* zo'n wijze dan een stel knappe bollen, die uitpuilen van geleerdheid. De wijsheid komt met de titels niet aangewaaid. Een wijze ouderling doet vruchtbaarder huisbezoek dan een dominee van wie de wijsheid is vergaan, en een wijze dominee preekt tienmaal beter dan een die het niet aan titels maar wel aan "inzicht" ontbreekt. Daarom is het helemaal geen ramp voor een volk of een kerk, als er weinig geleerde mensen zijn, maar de ramp is niet te overzien, als de wijsheid ophoudt en het inzicht is vergaan.

Dit maakt de bedreiging aan Ezau dan ook zo onheilspellend!

En deze slag zou te ernstiger aankomen, omdat er in Edom toevalligerwijs veel wijzen waren. Met name de stam der Temanieten was er beroemd om. Ieder weet, dat Elifaz, een van Jobs vrienden, óók uit Teman kwam. En Jeremia vraagt verwonderd: "Is er geen wijsheid meer in Teman, is aan de verstandigen raad ontglipt, is hun wijsheid verdwenen?"

Het ontbrak in Ezau's gebergte dus niet aan wijze mannen.

De koningen van Edom konden bij de keuze van hun ministers en raadgevers te kust en te keur gaan. Door wijze bedachtzaamheid en verstandige politiek droegen zij het hunne er toe bij, om de welvaart van het land tot hoge bloei te brengen en de positie van de staat te verstevigen. En dank zij deze geslepen diplomaten speelde Edom een rol van betekenis in de rij der mogendheden.

Totdat ook hier de débâcle kwam.

Obadja kondigt de devaluatie der wijsheid aan — het ergste wat een land kan overkomen!

De heidenen kennen het spreekwoord: wie de goden willen verderven, slaan zij met blindheid.

Dit is natuurlijk caricatuur der openbaring, maar een zwakke nagalm van Obadja's woord klinkt er toch wel in door.

In Edom ging dat zó toe, dat er een soort oorlogshetze kwam.

Niet de liefde, maar de haat verblindt, en het was deze haatverblindings, waardoor Edom er toe kwam, zich tot de tanden te wapenen, en de coalitie der omliggende volken de oorlog te verklaren. Het was verstandig geweest, deze provocaties na te laten, maar de wijsheid zweeg, en de haat, die verblindt, had het hoogste woord — zó groef Edom z'n eigen graf.

Doldriest stort men zich in het oorlogsavontuur. De bedachtzamen, die nog pleiten voor vrede, zijn er niet meer. of ze worden als defaitisten en landverraders gebrandmerkt. De wijsheid is uit Edom en het inzicht uit Ezau's gebergte vergaan. Het lijkt daar een krankzinnige wereld!

Als de mens van wijsheid beroofd is, doet hij niet alleen domme, maar ook waanzinnige dingen. Het schijnt zelfs, of het dier dan in hem losgebroken is. We hebben daar ook wel een voorbeeld van uit de oudheid: Nebukadnezar. Dit was ongetwijfeld een geniaal bouwer van een wereldrijk, maar toen de Here hem de heerschappij over zijn geest ontnam, stelde hij zich aan als een wild dier. Zijn nagels groeiden uit tot grijpende klauwen, en zijn haar wies als de veren der arenden. Het bestiale kreeg de overhand in die arme vorst uit wiens brein het verstand was vergaan.

Zelfs moet de mens, als de verdwazing hem gaat beheersen, het in menig opzicht nog afleggen tegen het dier. De verblinde mens kan, wat het dier niet eens kan: hij kan *haten!* Het dier vecht uitsluitend met z'n brute lichaamskracht, maar de menselijke geest weet de meest geraffineerde middelen uit te vinden om te doden en te verdelgen. De knappe — niet de wijze — mens is onuitputtelijk in het uitvinden van de meest radicale vernielingswerktuigen. Zodra hij z'n wijsheid aflegt en z'n verstand op nonactiviteit zet, stelt hij de *wetenschap* in dienst van zijn blinde haat. Zo kan hij door bommen een stad binnen enkele uren met de grond gelijk maken, en door één torpedo een oceaanstomer met man en muis doen vergaan. De resultaten van zijn vernietigingswellust laat hij vervolgens onder vette koppen in de krant zetten. Die het grondigst vernielen kunnen, worden als de stoutmoedigsten bejubeld..... "Zal Ik niet te dien dage, luidt het woord des Heren, de wijzen uit Edom doen vergaan, en het inzicht uit het gebergte van Ezau?"

Geen ernstiger ramp kan een volk dus treffen, dan dat het van wijzen wordt beroofd.

Déze oordeeldreiging van Obadja overtreft alle andere, die voorafgaan en die volgen.

De ineenstorting van de vestingwerken, het verlies van de voorraden, het verlies van manschappen — ook dáárvan sprak Obadja — zijn lang zo gevoelig niet als het verlies van de wijsheid. Het laatste is oorzaak van het eerste. Want de wijsheid is als de dijk die de landen voor overstroming kan bewaren. Breek die dijk door, en de catastrofe is finaal!

Wij zeggen dikwijls, dat het schijnt alsof wij in een krankzinnige wereld leven, en dit is helaas inderdaad het geval.

Het is meer dan schijn.

Het is werkelijkheid.

De politieke leidlieden der volkeren zijn met blindheid geslagen. Dat was tijdens de wereldoorlog zo. Het is na de oorlog nog zo, indien niet nog erger. Het beginsel der revolutie is tot hoogste wijsheid verheven. Zo hebben de humanistische leiders in óns land en in het buitenland volk na volk verarmd en in de afgrond gestort. De chaos schijnt begeerlijker dan de orde. Zij hebben Mijn Woord verlaten, wat wijsheid zouden zij nog hebben? Er is geen enkele conferentie of wapenstilstandsbespreking, waar de open Bijbel op tafel ligt. Het denkbeeld alléén al! Wat zou die Bijbel daar moeten? Men kan het met menselijke wijsheid wel af. En die wijsheid is tot dwaasheid geworden.

Vandaar deze krankzinnige wereld!

Het is helaas zo niet alleen in de politiek.

Ook in de *kerk* wordt de wijsheid van Gods Woord als ouderwets en achterlijk gebrandmerkt.

Doorbraak enerzijds en isolationisme anderzijds worden als hoogste wijsheid op het schild verheven.

En hierdoor wordt de kerk òf verwereldlijkt òf uitgerangeerd.

In beide gevallen geruïneerd.

Want het is hetzelfde, of men links of rechts van de weg in een ravijn stort.

Het is dus niet onbegrijpelijk dat, waar de wereld de lof der zotheid bezingt, de Schrift niet moede wordt de wijsheid te verheffen boven haar hoogste vreugde. Zij is kostelijker dan koralen, en al wat ge kunt begeren, kan haar niet evenaren.

Dit is echter niet de natuurlijke, menselijke wijsheid, maar de wijsheid die van boven is, een van de schatten van het Verbond, waarvoor Christus Zijn bloed heeft gegeven.

Deze wijsheid is vrucht van het geloof.

Alle ware gelovige mensen zijn ook *wijze* mensen.

Er is ook in de wijsheid nog weer verschil, en niet ten onrechte bidt de kerk: "och, dat Uw Geest mij *ware* wijsheid leer!" Het beginsel der ware wijsheid is *de vreze des Heren*, en een eenvoudig kind Gods, dat de Here vreest, beseft, dat in de eerbiediging van Gods ordinantiën het behoud dei-wereld gelegen is. In dat opzicht is hij wijzer dan al de verstandigen dezer wereld. Een nieuwe wereldorde kan er op geen andere manier komen. De "orde" in de hemel is te danken aan het feit, dat ieder daar staart op Zijn wenken. Wij zingen: "in de hemel is het schoon", maar die schoonheid en harmonie bestaat niet in de gouden straten en klaterende fonteinen, maar in de absolute gebondenheid aan de Here. En alleen wie bidt: "Uw wil geschiede, *gelijk in de hemel alzo ook op de aarde*", werkt mee aan de waarachtige opbouw van Zijn volk. *Elke andere poging is van tevoren met vruchteloosheid geslagen*. Ook de wijsheid van hen, die Nederland en Europa bouwen willen op beginselen die uit de mens zijn

en niet uit God, zal vergaan.

Zo heeft de "wijze" kerk in deze tijd een hoge taak.

Haar hoogste wijsheid mag niet gezocht worden in zwijgen, want Amos wees juist als een der ernstige kenmerken van een *boze tijd* aan, *dat de verstandige zwijgt*.

De ware wijsheid verheft haar stem.

Zij roept luide tot de mannen der stad.

Zij wordt niet moede te getuigen: "Tot de wet en tot de getuigenis! Voor wie niet spreekt naar dit *woord*, is er geen dageraad".

Zolang deze stem der wijsheid gesmoord wordt, zal de verdwaasde en krankzinnige wereld haar eigen graf delven.

"Och, dat Uw Geest mij ware wijsheid leer!"

DE BROEDERBAND VERSCHEURD

Wegens de gewelddaad aan uw broeder Jakob zal schande u bedekken, en gij zult voor altoos worden uitgeroeid.

Obadja vs 10.

Tot in de kleinste details heeft Obadja Edom de ondergang aangezegd. We hebben daar nu al heel wat van gehoord: de verdedigingswerken zouden het niet houden, de voorraadschuren zouden worden leeggehaald, de bondgenoten en vrienden zouden verraad plegen en de leidlieden als met blindheid geslagen schijnen. Heel die toekomstige ineenstorting van het destijds machtige Edom vat Obadja nu nog eens als volgt samen: "schande zal u bedekken, en gij zult voor altoos worden uitgeroeid".

De vraag komt natuurlijk op: waarom dit alles?

Wat heeft Edom gedaan, dat het zich dit ontzettend oordeel waardig gemaakt heeft?

Naar het antwoord behoeft niet lang te worden gezocht: de profeet zegt het duidelijk en zonder omwegen..... "wegens de gewelddaad aan uw broeder Jakob"!

Wat deze gewelddaad inhield, zal straks nader onze aandacht vragen, maar vóór alle dingen houde men goed in het oog, dat de nadruk niet zozeer valt op het *geweld*, dan wel op het feit, dat het tegen een *broeder* is gepleegd! Ezau was een broer, en nog wel een tweelingbroer, van Jakob. En hoever de wegen van deze beide broers ook uiteengelopen waren, en hoezeer beider levensbeschouwing principiële verschillen vertoonde, ze waren en bleven toch broeders! Dat feit was nooit ongedaan te maken. En wat nu de afschuw van God in de hemel in hoge mate heeft opgewekt, is, dat Ezau de stem van het bloed heeft gesmoord!

Dat heeft het gemoed van Obadja ook heftig in beweging gezet. Daar kan hij niet bij, en daar kan hij maar niet over uit, zo'n snode behandeling van bloedeigen verwanten!

Wat was er namelijk gebeurd?

Obadja denkt terug aan een ontzettende ramp, die eens Juda getroffen heeft. Hij kan het verleden maar niet zo gemakkelijk vergeten. Zo diep staat het in z'n ziel gegrift, dat hij in de volgende verzen worstelt met de taal om het juiste woord te vinden voor die rampzalige oorlogsdagen: het was een dag van rampspoed (vs 12a), een dag van ondergang (vs 12b), een dag van benauwdheid (vs 12c), een dag van ongeluk (vs 13).

Op die dag namelijk "kwamen uitlanders de poort van Jeruzalem binnen", en "vreemden namen het leger gevangen" (vs 11a); ze "wierpen het lot over Jeruzalem" (vs 11b), d.w.z. mensen en have werden door de indringers onder elkaar verdeeld.

Het waren ellendige, donkere dagen.

We zullen moeten denken aan de inval van Filistijnen en Arabieren in Jeruzalem ten tijde van koning Joram, waarvan de Kroniekschrijver meldt: "De Here wekte tegen Joram de strijd lust op der Filistijnen en der Arabieren, die naast de Kuschiëten wonen, zodat zij tegen Juda optrokken, het binnendrongen en al de have die zich in het koninklijk paleis bevond, ja zelfs zijn zonen en zijn vrouwen wegvoerden" (2 Kron. 21:16, 17a).

Die invasie en leegplundering van Juda was dus een *oordeel des Heren* over de zonden van vorst en volk. Zó staat het er duidelijk: "de *Here* wekte de strijd lust der Filistijnen en Arabieren op". Ze waren, die overweldigers, dienstknechten, instrumenten in Gods hand, de

roede, waarmee Hij sloeg!

Maar dit geeft die "vreemden", en tenminste *Ezau*, niet het recht, om nu maar alles te doen wat ze willen!

Wat dééd Ezau in die oorlogsdagen?

Hij pleegde geweld tegen z'n eigen broeder, hebben we zo pas al gehoord, maar wat hij nu precies deed, deelt Obadja ook uitvoerig mee. Dat vergeet Obadja nooit meer! Welke indrukken uit die rampspoedige dagen later ook weggespoeld zullen worden — dit nooit! Die ellendige houding van "broeder" Ezau! Dat die onbesneden horden der *Filistijnen* en *Arabieren* geweld gebruikten, nu, dat is tot daaraan toe, maar Ezau! Moet u horen! Op de dag dat de veroveraars het land Juda bezetten — toen waart gij, gij Ezau, ook als één van hen! (vs 11b) Ze speelden dus onder één hoedje met de vijanden! Twee handen op één buik! Inplaats dat het bloed kroop waar het niet gaan kon, en inplaats dat Edom bijsprong in de nood en tot Juda zeide: we hóren toch bij elkaar als broeders, en wat er ook gebeurt, we zullen nu schouder aan schouder optrekken tegen de gemeenschappelijke vijand — nu zó! „Gij waart als een van hen!" Sterker nog: Edom heeft leedvermaak gehad, en zich verblijd over Jeruzalems ondergang (vs 12a). Hij wreef z'n handen van plezier, dat Juda — z'n eigen broeder — zó geducht werd toegetakeld. Bovendien heeft Ezau ten dage der benauwdheid "een grote mond opgezet". Wel ja, nú een grote mond opzetten, nu hij de wind in de zeilen krijgt, en er voor hem misschien iets te halen valt. Die grote mond zal wel betekenen, zoals prof. Ridderbos opmerkt, dat hij, Edom, de ongelukkigen van Jeruzalem nog ging smaden en honen ook. Ik weet niet, wat taal Edom er bij die gelegenheid uitgekraamd heeft. Obadja zegt dat niet, maar ieder kan dat, dunk me, wel begrijpen: de *kleine* zielen in Edom hebben een *grote* mond, nu de tegenstanders machteloos neerliggen en vertrapt zijn.....door derden!

De nakomelingen van Ezau zijn nòg verder gegaan! Toen de machtige vijanden van Jeruzalem met wapengeweld de inwoners murw geslagen hadden, toen zijn de Edomieten, de helden, ook komen aansluipen naar de poorten, en hebben "de handen uitgestrekt naar de have" (vs 13). Nu kunnen ze dus hun slag slaan, en alles in de wacht slepen, waarop ze zolang al hebben geloerd! En alsof dit nog niet genoeg ware, zijn de zonen van Ezau en broeders van Jakob gaan staan op de kruispunten der wegen buiten Jeruzalem, waar dan de vluchtelingen in groten getale langs kwamen om een veilig heenkomen te zoeken, en ze hebben hun eigen "broeders" overgeleverd aan de vijand! (vs 14) Zo lieten de eigen "broeders" zich lenen om handlangers en spionnen van de vijand te zijn!

Reeds wij, mensen, walgen van een dergelijk bedrijf, en het beheert ons dus niet te verwonderen, dat deze schandelijke houding zozeer Gods misnoegen en heilige afkeer heeft opgewekt, dat Hij door Zijn knecht Obadja laat zeggen, dat dit kwaad gewroken zal worden in eeuwige schande en finale uitroeijing van Edom.

Dat verloochenen van de broederband deed het 'm dus juist. Daar was de Here schrikkelijk toornig om. Over de filistijnen en de Arabieren — de vreemden — wordt hier geen oordeel uitgesproken. Die hadden óók Gods volk wel aangetast, en ze waren veel verder gegaan dan Gods bedoeling was. Ze gingen dus evenmin vrij uit. Maar het zal deze vreemden — hoewel ze de *voorhoede* vormden van Gods vijanden — draaglijker zijn in de dag des oordeels dan Ezau, die in de *achterhoede* komt meesluipen en de stem van het bloed versmoort.

Wanneer de schending van de natuurlijke bloedsbanden reeds zo ernstig wordt aangerekend in de hemel, hoe moet het dan wel staan met het verscheuren der broederbanden, die in *Christus* gelegd zijn?

Het eerste is een zonde tegen het bloed van mensen.

Het tweede een zonde tegen het bloed van Christus!

En toch blijft dit kwaad maar bestaan in brede kring, ook zonder dat de consciëntie daar ernstig tegen protesteert, en ook zonder dat men merken kan, dat daarover een geest van verslagenheid en verootmoediging heerst.

Ik denk niet alleen en uitsluitend aan het feit, dat belijders van de naam van Christus, broeders en zusters in de Here, doch behorende tot *verschillende* kerken, niet alleen niet naast elkander staan ten dage van de benauwing en van de nood, maar zelfs elkander blijven vereten en verbijten, ja, zoiets als leedvermaak kunnen hebben over elkanders versmading. En de "grote mond", die Ezau's geest verraadt, is ook hier nog niet gestopt. Zeker, er worden goede woorden op papier gezet over eenheid en vereniging en de nood der tijden, maar de handelende *liefde*, die *daden doet*, waar is *zij*p

Maar ik denk niet minder aan de schrikkelijke werkelijkheid, dat broeders van hetzelfde huis elkander jarenlang kunnen voorbijlopen en negeren. Dit is eigenlijk nog erger dan 't "geweld" aandoen, waarvan Obadja sprak. De felste belediging, die men elkander kan aandoen, en tegelijk de grofste uiting van haat, is doen alsof de ander niet bestaat. Dit is het stilzwijgend en tartend geweld, dat pijnlijker is dan de knetterendste scheldwoorden!

En nu, *kerk des Heren*, hoort des Heren woord!

Met een psalm: "Ai, ziet, hoe goed, hoe lieflijk is 't, dat zonen van 't zelfde huis als broeders samenwonen", zijn we er werkelijk niet.

De liefde doet meer dan zingen.

Zij zwoegt!

Zij strijdt ten bloede toe tegen de haat van nature!

Waar liefde woont gebiedt de Heer de zegen.

Maar waar twist en haat is, daar is vertering voor de beenderen.

Hoort nu wat de Here zegt: "Wegens de gewelddaad aan uw broeder Jakob zal schande u bedekken, en gij zult voor altoos worden uitgeroeid"!

DE DAG DES HEREN

Want nabij is de dag des Heren over alle volken; zoals gij gedaan hebt, zal u gedaan worden, uw daad zal op uw eigen hoofd terug vallen.

Obadja vs 15.

Thans keert het blad.

Op de onheilsdag over Jakob zal een onheilsdag over Ezau volgen.

Ezau, die zo'n intens leedvermaak gehad heeft over Jeruzalems val, zal zelf tot het dodenrijk nederdalen, en met welke maat hij gemeten heeft, zal hem gemeten worden. Op de "dag des Heren", waarop "de Here Zich op buitengewone wijze openbaren zal tot verdelging van Zijn vijanden en tot verlossing van Zijn volk", zal "uw daad op uw eigen hoofd terugvallen".

Merkwaardig is, dat Obadja deze donkere dreiging niet slechts aan Edom voorzegt, maar terstond uitbreidt over "alle volken".

De eenvoudige verklaring daarvan is, dat de andere volken door dezelfde anti-goddelijke geest bezielde waren. Ze mogen zich daarover dan niet altijd zo duidelijk uitgelaten hebben als Ezau, ze mogen soms hun haat tegen de Here en Zijn Gezalfde in een "humanistisch" pakje gestoken hebben, in feite waren ze toch allemaal met hetzelfde sop overgoten. Zélf s het feit, dat straks op 'n gegeven ogenblik "alle volken" tegen Edom oorlogvoeren, zegt niets. Bewijst in geen geval, dat ze niet eensgeestes met Edom waren in gramschap tegen Sion. Evenmin als nú was tóén de inzet van de strijd het koninkrijk Gods, maar het materieel belang. Men moet de oorlogen op leven en dood tussen democratische en totalitaire beginselen vooral niet verwarren of vereenzelvigen met de strijd tussen christelijke en anti-christelijke waarden. Gij zult, zo voorzegt de Heiland, gehaat worden van *alle volken*. Daar spitst het zich op toe. Daar loopt de ontwikkelingsgang der wereld heen; ook al is die haat voorlopig nog gecamoufleerd. Men verwachtte van de zijde der "volken" niets. Op die "dag des Heren" staat het "volk Gods" volkomen geïsoleerd tussen alle volken, en kan hulp uitsluitend van Boven worden verwacht. Vandaar dat Obadja met machtige profetische blik alle volken gelijkgeschakeld ziet met de meest geprononceerde Christus-hater Ezau....."nabij is de dag des Heren over alle volken!"

Deze dag des Heren is natuurlijk in laatster instantie de dag van het wereldgericht, als Christus wederkomen zal op de wolken des hemels om gericht te oefenen.

Dit gericht beschrijft Obadja als een daad van zuivere *vergelding*.

Zolang we in deze bedeling leven, vindt deze vergelding nog niet plaats.

De wereldgeschiedenis is nog niet *het* wereldgericht.

Zeker, er zijn treffende voorbeelden uit de geschiedenis der individuen en der volken, dat men z'n eigen zonde weer thuis krijgt en de "daad" op het hoofd der schuldigen terugvalt, maar regel is dat niet.

In sommige boeken moge de zonde steeds gestraft en de deugd beloond worden, maar dat gebeurt dan ook in hoofdzaak in boeken. De werkelijkheid laat een ander beeld zien. Daar hebben de goddelozen voorspoed, en omhult hen het geweld als een kleed. De zonde heeft succes, maar het geloof stoot voortdurend tegen een muur. De leugen bouwt zich een troon, en de waarheid verbloedt aan het kruis.

Volgens ons besef is de geschiedenis, die God maakt, vol fouten.

Wie dan ook verwacht dat alle onrecht *hier* gewroken zal worden, vergist zich.

Hij loopt op deze manier zelfs gevaar z'n geloof in God kwijt te raken, omdat hij de *vergelding* niet ziet.

Maar die geloven haasten niet. God heeft in geen geval haast. Hij heeft een eeuwigheid vóór Zich.

Alles wat hier misgelopen is, wordt straks recht getrokken, als op de "dag des Heren" hèt wereldgericht wordt gehouden — naar het zuiverste recht. Dan zal blijken, dat er niets vergeten en niets over het hoofd gezien is, als de boeken worden geopend. Elk onrecht krijgt z'n rechtmatige vergelding, maar ook de beker koud water, die in de naam des Heren is uitgereikt. Wij zullen ontvangen naar wat wij gedaan hebben; hetzij goed, hetzij kwaad.

De vergelding voor Ezaü en de zijnen wordt door Obadja op realistische wijze beschreven.

Hij voorzegt: "Zoals gij gedronken hebt op Mijn heilige berg, zullen alle volken zonder ophouden drinken; ja, zij zullen drinken en zwelgen, en zij zullen worden, als hadden zij nooit bestaan".

Toen Jeruzalem werd ingenomen, hebben de Edomieten op Gods "heilige berg" een drinkgelag gehouden.

Ze hebben de overwinning uitbundig gevierd.

In uitgelaten dronkemansvreugde ging de beker van hand tot hand.

Ge zult andermaal drinken, zegt de Here.

Weer zal de beker rondgaan.

Een beker, niet gevuld met wijn, maar met Mijn toorn!

Ook al zoudt ge willen ophouden met drinken, ge zoudt niet kunnen! Nooit raakt die beker leeg, nimmer wordt de bodem gezien. En een ander kan ook niet helpen drinken, want z'n eigen beker is reeds tot de rand gevuld. Hij zou niet kunnen, al zou hij willen. En hij zou niet willen, al zou hij kunnen. Want de plaats van Gods uiterste toorn is tegelijk die van het meest consequente egoïsme.

Dit is de vergelding van de egoïstische mens.

"En zij zullen worden, als hadden zij nooit bestaan", voegt de profeet er aan toe, en smaakt met hemelse ironie *in* de helse diepten neer de groten en machtigen, de geweldigen en cultuurbouwers, de wereldveroveraars en de steden-dwingers....."zij storten van hun top van eer in eeuwige verwoesting neer" — als hadden zij nooit bestaan!

Dit is inderdaadvergelding! Wat praat en snoeft men toch van vergelding, vergeleken bij déze vergelding des Heren.....over alle volken?

"*Nabij* is de dag des Heren", heeft Obadja verklaard.

Dat is nu al zoveel eeuwen geleden gezegd, en tegenwoordig wordt het weer met evenveel klem in de kerk herhaald, maar wat blijft er dan van dit "nabij" over? *Zó* zou men inderdaad schouderophalend kunnen vragen.

Maar het geloof doet van dit "nabij" geen centimeter af!

Immers, afstanden zijn maar heel betrekkelijk. Wat voor onze voorouders met de trekschuit 'n geweldige afstand was, is voor ons maar 'n stap. De techniek heeft de afstanden eenvoudig

weggevaagd. De mens van de twintigste eeuw bekijkt de afstand anders dan die van de negentiende. Hoe moet dan de hoge en eeuwige God de afstanden anders zien! Mijn ogen zijn niet uw ogen, zegt de Here. Wat mijn ogen ver weg zien, zien Zijn ogen „nabij“. Alleen wie zich tot dit hemels standpunt kan verheffen, kan beamen de paradoxale waarheid dat èn in Obadja's dagen èn nú de dag des Heren "nabij" is. Hij is alleen nu nog wat dichterbij. Was het in Obadja's tijd in het laatst der dagen, en in Johannes' dagen de laatste ure, dan is het nu de laatste minuut, want de klok gáát verder, daar is geen helpen aan.

Hoe lang die laatste hemelse minuut naar onze tijdrekening nog duren kan, wéten we natuurlijk niet. Er zijn veel tekenen, die op het nabije einde wijzen. Maar de volgende week zal het stellig *niet* zijn, zoveel weten we wel, al kent niemand die ure. Daarvoor moet er nog teveel gebeuren. Die dag komt niet, tenzij dat eerst de "mens der wetteloosheid", de Antichrist, zich geopenbaard heeft. En die Antichrist zal het zover weten te krijgen, dat het met onze Zondagse kerkdiensten volledig uit zal zijn. Ik noem maar iets.

Dus: morgen nog niet. Maar toch onverwacht, zodat een van de ernstigste tekenen der tijden zal zijn, dat bijna niemand meer de Here Jezus verwacht. Ook de wijze maagden worden sluimerig en vallen in slaap. Vandaar de bazuinstoot van Obadja, die doorklinkt tot op deze dag: "nabij is de dag des Heren!"

Zal dan die dag des Heren niet enkel een onheilsdag voor Ezau zijn, en voor *Jakob* een dag van vreugde?

Jawel! — Maar al heel spoedig na Obadja's optreden moest Amos zijn "wee" uitroepen over hen, die naar de dag des Heren verlangden.

Niet de leer van Obadja, maar het misbruik dat men er van maakte, had goddeloze en zorgeloze mensen gemaakt! Er waren niet zo weinigen, die in de waan leefden, dat alleen de *uitwendige band* met Gods volk voldoende was om voor het oordeel te bewaren.

Dat waren dus de mensen met een Ezaushart in de tenten van Jakob!

Zij delen ook in Ezau's lot!

Maar bovendien: ook voor de gelovigen is het nodig, elke dag te leven onder de diepe indruk van het "nabij is de dag des Heren".

Want op die dag komt de Here Zijn werk keuren.

Hij gaat na, of wij waarlijk niet voor onszelf, maar voor Hem geleefd hebben.

En of het "geheel voor Hem" onze dagorder was.

Zodra deze keurende komst des Heren uit onze gezichtseinder wegwijkt, komt de ontrouw ons leven bedoezelen, en werken wij wellicht met noeste vlijt aan het bouwwerk van ons mooie geluk, maar *niet* aan de tempel des Heren.

Maar staat het "nabij is de dag des Heren" in vlammend schrift aan de hemel van elke levensdag geschreven, dan zullen we goede dienstknechten worden, over het weinige wat ons opgedragen is, getrouw, om daarna over veel te worden gesteld.

Dan is ons morgengebod en avondgebed: Here, wat wilt Gij, dat ik doen zal?

En in dat gebed sterk, bieden wij het hoofd aan de stormen die de dag des Heren voorafgaan: "dat ik in alle droefenis en vervolging met opgerichten hoofde de Here Jezus Christus uit de hemel verwachte".

UITZICHT

Maar op de berg Sion zal er ontkoming zijn, en die zal een heiligdom wezen; en het huis van Jakob zal zijn bezittingen weer in bezitnemen.

Obadja vs 17.

De dag des Heren heeft een dubbele zijde.

Hij is enkel benauwing voor de vijanden Gods, zoals we dat de laatste maal van Ezau gezien hebben — een dag van gericht en vergelding!

Hij is daarentegen enkel vreugde voor het volk des Heren.

"Maar op de berg Sion zal er ontkoming zijn..." — in Oud-Testamentische taal tekent Obadja de "berg Sion" als het centrum waar de ontcomenen aan het wereldgericht veilig en heilig zullen wonen. *Wij* denken er bij aan het Jeruzalem dat boven is en eens uit de hemel neerdalen zal — de nieuwe, herboren aarde, waarop gerechtigheid woont.

De opstellers van onze Catechismus hebben stellig aan deze profetie gedacht, toen zij neerschreven: "dat ik in alle droefenis en vervolging" — men ruikt de brandstapel in deze woorden! — "met opgerichten hoofde even Dezelfde, die Zich tevoren om mijnentwil voor Gods gericht gesteld en al de vloek van mij weggenomen heeft, tot een Rechter uit de hemel verwachte, die al Zijne en mijne vijanden in de eeuwige verdoemenis werpen, maar mij met alle uitverkorenen tot Zich in de hemelse blijdschap en heerlijkheid nemen zal".

Schuilt hier heimelijk leedvermaak in over die "vijanden"?

Geen kwestie van.

Niet "mijne", maar *Zijne* vijanden gaan voorop.

Het was (en *is*) de diepe droefheid der kerk, dat de "vijanden" zich vergrijpen aan de rechten des Heren, aan Zijn kerk. en daarmee aan de Here Zelf. Zij verstoren nog altijd Gods Sabbatslied. Het diepste heimwee der kerk is daarom:

Geef, Heer, de *Koning* Uwe *rechten*,
En Uw gerechtigheid
Aan 's Konings Zoon, om Uwe knechten
Te richten met beleid.

Dit kan alleen, als de vijanden verdwenen zijn, en daarom juicht een der Psalmen, en ons hart juicht mee, *schijnbaar* zo wreed, maar in waarheid zo innig vroom: "de zondaren zullen van de aarde vergaan, en de goddelozen zullen niet meer zijn. Loof de Here, mijn ziel. Hallelujah".

Als het ons alleen maar om de *Here* gaat, dan kan het zó. Neen, dan *moet* het zo!

En daarom gaat — omgekeerd — de vreugde van de kerk des Heren ook niet over haar "ontkoming op de berg Sion" en over die hemelse blijdschap en heerlijkheid, "waarin Hij mij en alle uitverkorenen tot Zich nemen zal", maar dit is ten diepste de vreugde der kerk: dit alles geschiedt door de "*Rechter* uit de hemel", die Zijn geschonden recht weer herstellen zal.

Dat is het eerste en het voornaamste.

Al het andere — de doem der vijanden en de zaligheid der ontkomenen — is daar slechts een *uitvloeisel* van.

Ook voor Obadja is niet de *veiligheid*, maar de *heiligheid* der kerk het voornaamste.

Hij haast zich om, na van die *ontkoming* op de berg Sion gesproken te hebben, als in extase uit te roepen: "en die zal een heiligdom wezen!"

Daarin gaat heel het heimwee van zijn gelovige ziel op: de kerk weer *heilig!* Niet meer geschroeid door eigen zonde, maar ook niet meer ontwijfd door de vijanden van buiten. Heilig. Hersteld. Nieuw. Beantwoordend weer aan haar scheppingsdoel, vertonend het beeld van haar Schepper, in ware gerechtigheid en *heiligheid*.

Toen Johannes eens "in vervoering des geestes" in de hemel was, hoorde hij ook de vernieuwde schepping (daar zinnebeeldig voorgesteld door vier "dieren" of levende wezens) zingen: "Heilig, heilig, heilig is de Here God". Hij bedoelde daarmee te zeggen, dat heel de herboren schepping weer Gods heiligheid uitriep, door zelf heilig te wezen: de schepping zelf was weer een lied geworden: een lied zonder woorden, een lofzang tot God.

Dit is het, wat alleen onze ziel in verrukking mag brengen: een heilige aarde!

Niet een welvarende wereld, een wereld van vrede en voorspoed, maar een *heilige* wereld. Waar de ganse schepping niet meer zucht en in barensnood is, en men geen kwaad noch verderf zal stichten op gans Zijn heilige berg; waar de bergen vrede dragen en de heuvels heilig recht. Waar heel de schepping één tempel geworden is, en waar op de bellen der paarden, op de straten der wereldsteden en op de handen en in de harten der mensen staat geschreven: "Den Here heilig". Een nieuwe wereld, die één machtig orgel geworden is, dat, welke toets men ook aanslaat, het zingt: "Heilig, heilig, heilig is de Here God".

Mijn Heer en mijn God, nu dank zij Uw grote genade de zonde de grootste en zwaarste last van mijn leven geworden is, en ik daarover klagen wil tot U, meer dan over oorlog en geweld, onrecht en tegenspoed, nu gaat heel mijn ziel uit naar de vervulling der belofte, gesproken door Uw knecht Obadja: "*en die zal een heiligdom wezen*".

Wij mogen onszelf wel afvragen, of *dit* uitzicht op de berg van Gods heiligheid ons recht vrolijk maakt.

We hebben zoveel hinder van *déze* onheilige en zondige wereld, omdat ze *ons* zoveel verdriet berokkent. De doornen waarin we trappen, en de distelen waaraan we ons schrammen, doen *ons* zo'n pijn. Wij zijn zo ineens uit ons rustige leventje weggeslagen en uit de koers geworpen in de hoge zee. Dat is het, wat ons de handen boven de ogen doet zetten en uitzien naar een betere toekomst!

Maar daar kijkt *iedereen* naar uit!

Daar zit niets specifiek christelijks in.

Het is feitelijk niets dan zelfzucht, fijn-berekend egoïsme!

Het verklaarde en vrome uitzicht is alleen: "Heilig, heilig, heilig is de Here God!"

Behalve van het *behoud* en de *heiligheid* der kerk, gewaagt Obadja hier ook nog van het feit, dat "het huis van Jakob zijn bezittingen weer in bezit zal nemen".

Zo staat 't althans in de Nieuwe Vertaling. In de Statenvertaling lezen we: "die van den huize Jakobs zullen hun erfgoederen erfelijk bezitten". Er blijft verschil over de vraag, of dit "*hun*" ziet op Jakob zelf, of op de volken, m.a.w. of Obadja voorzegt, dat het huis van Jakob weer in bezit gesteld zal worden van z'n eigen bezittingen, òf dat het ook beslag zal leggen op de rijkdommen der *volken*, en die "erfelijk bezitten" zal. De exegeet-van-professie zal tussen

deze twee mogelijkheden moeten beslissen, maar de gelovige niet-exegeet verkeert in de gelukkige omstandigheid, dat hij niet hoeft te kiezen, omdat voor de kerk des Heren beide waar is.

Zij zal in de eerste plaats haar eigen "erfgoederen erfelijk bezitten".

Het is onmogelijk te zeggen, hoe groot deze erfenis is. Zij is onmetelijk. Alle beloften Gods — en dan zijn er niet weinige — gaan in vervulling. Wat ons hier onthouden werd, wordt daar dubbel vergoed, en die hoop moet alle leed verzachten, komt, reisgenoten, 't hoofd omhoog! De rijkdom van dit bezit schuilt vooral in het duurzame. We zullen als kinderen verbaasd zijn, dat we het "altijd mogen houden". Geen slang schuifelt het nieuwe paradijs weer binnen. Geen cherub verdrijft van de boom des levens:

Uwer knechten trouwe zonen
Zullen altoos bij U wonen,
Ja, bevestigd in hun staat,
Voor Uw aanschijn met hun zaad
Uwen naam ter ere leven;
Zij, van smart en smaad ontheven,
Blijven aan Uw dienst geheiligd,
Daar Uw goedheid hen beveiligt.

Maar ook het andere is waar: de kerk des Heren zal de rijkdom der volken in bezit nemen. De koningen brengen hun eer en heerlijkheid in het nieuwe Jeruzalem. De schatten van cultuur en wetenschap worden niet meer geannexeerd door de wereld of geprostitueerd door de zonde, maar in dienst gesteld van de Drieënige God. Het God-geheiligd zaad zal 't gezegend aardrijk erven, de nieuwe wereld en haar *volheid*. De geweldenaars zullen het aardrijk *bezetten*, maar de zachtmoedigen zullen het aardrijk *bezitten*.

Het laatste is meer dan het eerste.

De bezetting geldt de aarde, welker gedaante voorbijgaat.

De bezitting der kerk is het goed dat nimmermeer vergaat.

De bezetters der oude aarde zingen uit volle borst het lied van zwaarden, bogen, dolken en dappere oorlogsvolken.

De bezitters der nieuwe aarde zijn zich ten volle bewust, dat het een *erfenis* is, die zij bezitten, een erfenis van hun Here Jezus Christus.

Indien zij roemen, dan roemen zij niet in zichzelf, maar in de Here.

Hun strijdlid heeft tot onderwerp de roemloosheid van de mens, en de nutteloosheid der kracht:

Hun zwaard deed hen dit land niet erven,
Hun arm deed hen geen heil verwerven,
Maar Uwe rechterhand, Uw macht,
Heeft hun die voorspoed toegebracht.
De glans van 't godd'lijk aangezicht
Heeft hen de zege weg doen dragen,
Want Gij omscheent hen met het licht
Van Uw genadig welbehagen.

VUUR EN VLAM

Het huis van Jakob zal het vuur zijn, Let huis van Jozef de vlam, en het huis van Ezau de stoppels: zij zullen hen in brand steken en verteren, en van het huis van Ezau zal niemand ontkomen; want de Here heeft het gesproken.

Obadja vs 18.

Reeds herhaaldelijk is in dit korte boek gesproken van Edoms verdelging. Dat is eigenlijk thema en verdeling van Obadja's preek. De man staat er mee op en gaat er mee naar bed, met dat éne, dat zich vastgehaakt heeft in z'n ziel: Edoms ondergang! Edom, de aartsvijand van Israël, type en representant van al de belagers van Christus' kerk in verleden, lieden en toekomst. Ezau, die het laatst in de *Antichrist* proberen zal de kerk de dodelijke slag toe te brengen.

Thans gaat de profeet er toe over, om te vertellen *hoe* Edoms einde zal komen. Zijn uiteindelijke nederlaag zal bewerkstelligd worden door hetzelfde volk, dat hij eens heelt gehoord en bij wiens verbrande muren hij vol leedvermaak heeft gedanst. Maar uit de as der puinhopen van Jeruzalem zal een vlam oplaaien, die Ezau's lachen zal veranderen in gewezen; dat is, zonder beeldspraak: het verminkte Juda zal zich weer dusdanig herstellen, dat het Edom áán kan. Dan worden de rollen omgekeerd. Ezau, de sterke man, wordt bij die gelegenheid als stoppels verbrand; verbrand door het vuur van de heilige oorlog, dat in Jakob is gevaren. En Ezau's verdelging zal zó radicaal wezen, dat er niet één Edomiet overblijft! Zo ongeveer schildert Obadja de gang van zaken in de tekst, die hierboven staat. Ongeveer, zeg ik met opzet, omdat, wanneer hier tot nog toe gesproken werd van Juda of Jakob, dat als het goddelijk instrument der vergelding zal optreden, dit niet helemaal volledig was. Juda was wel in z'n hoofdstad Jeruzalem 't zwaarst getroffen, en daarom treedt in het uur der vergelding wel "het huis van Jakob" het eerst en het meest op de voorgrond, maar Obadja haalt "het huis van Jozef" er óók bij!

Het huis van Jakob zal het vuur zijn, en het huis van Jozef de vlam! Het huis van Jozef is het *Tienstammenrijk*, Het wordt gewoonlijk, naar de voornaamste stam, *Efraïm* genoemd, maar Obadja gaat nu terug van Efraïm naar *Jozef*; hij bedoelt er dus ook het rijk der tien stammen mee. In het uur der vergelding zal Efraïm dus niet tegenover, maar naast Juda staan, en gemeenschappelijk zullen ze met de Edomiet afrekenen. Deze speciale vermelding van Jozef is verbijsterend schoon. Ik ga zo dadelijk zeggen waarom. Als ik het geheel van deze profetische uitspraak zo overzie, treffen mij verschillende dingen. Vooreerst, dat ieder die z'n hand uitstrekt naar het volk des Heren, zich wel tienmaal mag bedenken, en goed moet weten wat hij doet. Vervolgens, welk een enorme kracht datzelfde (zwakke!) volk des Heren ontwikkelen kan, als de Geest des Heren daarin vaart: een vuur en een vlam! Eindelijk: welk een zegen er voor het volk des Heren schuilt in het gemeenschappelijke gevaar: de zegen der toenadering. Dit lijken wel drie punten van 'n preek. Toch heb ik over deze tekst nooit gepreekt, en dat hetgeen nu volgt ook als zodanig niet bedoeld is, blijkt wel uit het feit, dat ik beginnen wil met het laatste punt, die toenadering zagezegd.

Zoëven werd de speciale vermelding van Jozef als bondgenoot van Juda "verbijsterend schoon" genoemd. Ik geloof dit te kunnen handhaven, ook al brengt iemand in het midden, dat een bondgenootschap tussen de "broedervolken" Efraïm en Juda toch wel zeer

vanzelfsprekend is. Inderdaad! Maar alles wat vanzelf spreekt in deze wereld, *gebeurt* daarom nog niet werkelijk. Het ligt wel zeer voor de hand, dat ik God mijn Schepper van harte liefheb, maar de kracht der genade moet eerst een muur van haat afbreken, alvorens dit vanzelfsprekende geschiedt en de schoonheid der liefde tot God gaat gloren. Deze allernatuurlijkste liefde wordt dan een *wonder* Gods! Verbijsterend!

Nu, iets dergelijks is hier aan de orde. Natuurlijk horen alle stammen Israëls bij elkaar! Het zijn toch broeders van éénzelfde huis? Jawel! Maar het gekke van het geval is, dat de kerk van dit allergewoonste in verrukking zingt:

Ai, ziet, hoe goed, hoe *lieftlijk* is 't, dat zonen
Van 't zelfde huis als broeders samenwonen.

De zonde, ziet u, de zònde heeft het gewone ongewoon gemaakt, en de genade Gods stempelt de natuurlijkste zaak ter wereld weer als iets ongewoons en.....liefelijks!

Die zonde heeft ook voortdurend geknaagd en gevreten aan de verhouding tussen "het huis van Jakob" en "het huis van Jozef". Ze liggen permanent met elkaar overhoop. De nijd en naijver, reeds geboren in de tent van Jakob tussen de vrouwen — dat krijg je van die veelwijverij —, vreet als een kanker door in de stammen en in de geslachten. Efraïm benijdt Juda, en Juda benauwt Efraïm. Er is krijg tussen de stammen al hun dagen, en de nijd sluipt als een vertering voor de beenderen voort. Al de eeuwen staan ze *tegenover* elkaar, als vuur en water. Het vuur vreet zich de dood aan het water, en het water is er elk moment op uit, om het vuur te blussen. Zo wroeten ze in eikaars ingewand in onderlinge vertering, tenminste zolang ze zich deze "weelde" kunnen veroorloven. Opeens doemt Edom uit de nevelen op als een schrikkelijk monster, als een acuut gevaar! Verschrikkelijk. Toch heerlijk! Want in dit gemeenschappelijk gevaar vinden de "broeders" elkaar. Eindelijk! In de duistere dreiging die ze *allen* onder de voet zal lopen, beseffen ze, dat ze elkaar *nodig* hebben. Wonderlijk, dat ze dit niet eerder beseft hebben! Verschrikkelijk, dat ze elkaar zo afgemaakt hebben en uitgemaakt! Men kan zeggen: ja, maar daar is toch iets niet in orde in die eenheid onder gemeenschappelijke druk. Die saambinding had er al veel eerder moeten zijn! Staar je asjeblijft niet blind op de "nood der tijden"! Allemaal goed en wel. Maar *ze is* er nu toch! Dit is het licht in de duisternis, de zegen in de ramp, het geluk in de nood! Laat men dan in Israël en overal dankbaar zijn, dat God de nood der tijden vruchtbaar maakt. Nu is het niet meer vuur en water, maar vuur en vlam. Jakob is het vuur en Jozef de vlam. Of wil men: Jozef het vuur en Jakob de vlam. Men kan niet zien waar het ene begint en het andere ophoudt, en evenmin precies nagaan wie de stoot gaf aan de gemeenschappelijke beweging en wie de uitvoerder was. Doet er ook niet toe. Ze zijn nu één. Saamgegroeid tot één macht! Geweldig als het vuur; om zich heen grijpend als een vlam! Pas op de vonken, Edom! Ze zullen u verteren als stoppels.

Van Obadja tot heden is maar één stap. Het is helemaal geen stap. Ik zou ieder die dit leest gewoonweg beledigen door de stap te ondernemen tot de "toepassing". Daarom spring ik nu van het laatste op het eerste punt over, ais van de hak op de tak, wat bij een ordentelijke preek onvergeeflijk is, namelijk, dat ieder die z'n hand uitstrekt naar het volk des Heren, wel goed mag weten wat hij doet! Edom heeft het geprobeerd. Hij stond bij de verbrande muren van Jeruzalem, graaide met z'n vingers door het puin, en lachte verachtelijk: as, allemaal as! Maar dat is z'n dood geworden. Hij weet niet, dat hij zich aan die rokende resten nog branden kan, of liever gezegd: hij weet niet, dat wie Gods volk aanrandt, met God Zelf te doen krijgt. Die een verterend vuur is. Pas op, mensen, blijf met je vingers van Gods kerk en Gods werk af, want je brandt er niet alleen je vingers aan, maar gaat zelf in vlammen op. Op alle kerkdeuren staat zo'n bliksempijltje, u weet wel: levensgevaarlijk. Voor wie het zien *wil* natuurlijk! De stokers van Nebukadnezars oven zijn niet de eersten geweest die zelf door de vlammen

werden verteerd. Ook niet de laatsten. Dit tweede punt is al heel kort, maar ik heb er niets meer over te zeggen, dus: punt.

De derde gedachte is: wat een geweldige macht de zwakke kerk des Heren vertegenwoordigt, als de Geest des Heren er in vaart. Dan is Jakob het vuur en Jozef de vlam, en samen zijn ze de brand, waarin Edom als stoppels wordt verteerd. Wat is u, Obadja? Hebt gij aan de Pinksterdag gedacht, toen de Geest des Heren in vlamme tongen daalde op de discipelen, vlammen des Heren, die in de prediking van het Woord heidense tempels en Joodse synagogen in de as gelegd hebben?

Neen, de kerk des Heren is niet geweldig door staal en schroot, en de opmars van het kruis gaat niet vergezeld van de dreunende voetstap van gelaarsde soldaten. Haar macht is de macht van het Woord; haar geweld is het geweld van de Geest; haar overwinning is de overwinning van het geloof. Laten wij ons van onze zwakheid bewust zijn, opdat we ons van onze kracht bewust worden! In onze onmacht krijgt de Geest des Heren de ruimte. Geef Hem de ruimte, en Hij zal zonden afbreken, twisten beslechten, boze geesten op de vlucht jagen, de naasten voor Christus doen winnen, en sterk maken tegen elke bedreiging van buiten. Wat maken we ons toch bezorgd voor Edom! Edom kan niets! Edom wordt zelf bedolven onder de muren der kerk die z'n eigen handen omtrekken. Edom verbrandt door de vlammen van het altaar dat hij ontwijdt. Zijn overwinning is zijn nederlaag. Onze nederlaag is onze overwinning.

En grimd' ook d' open hel ons aan
Met al haar duizendtallen,
Toch zal geen vrees ons nederslaan.
Toch doen wij 't krijgslid schallen.
Hoe ook de Satan woedt,
Wij staan hem voet voor voet.
Wij tarten zijn geweld;
Zijn vonnis is geveld:
Eén woord reeds doet hem vallen!

DE NIEUWE KAART

Dan zal men het Zuiderland, d.i. het gebergte van Ezau, in bezit nemen, en de Laagte, d.i. het land der Filistijnen; men zal het veld van Efraïm en het veld van Samaria in bezit nemen, en het Ammonietische Gilead.

Obadja vs 19.

Bij de nieuwe orde, die zal ingaan op de "dag des Heren" — niet eerder en niet later — behoort ook een nieuwe kaart. Obadja stippelt in het slot van zijn boek de grenzen uit van het gebied, dat het herboren Israël niet bezetten, maar erfelijk bezitten zal. Na de zegevierende oorlog, waarin Jakob als het vuur en Jozef als de vlam Ezau geheel verteerd heeft, kan alles natuurlijk niet gelijk blijven. De profeet ziet de nieuwe landkaart al voor zich, en met innig welgevallen beschouwt hij de contouren van het zeer vergrote gebied. Merkwaardig (het zij tussen haakjes opgemerkt), hoe z'n blik zich hier verbreedt. Hij was uitgegaan — men zal het zich herinneren — van de plundering van Jeruzalem door Filistijnen en Arabieren tijdens de regering van Joram. Bij die gelegenheid had Edom groot leedvermaak gehad over de ramp die Juda trof, en daarover heeft Obadja de wraak des Heren verkondigd. Maar nu, aan het slot van zijn boek gekomen, openen zich voor zijn profetisch oog nog heel andere perspectieven. Hij spreekt niet alleen over de "opbouw" van Jeruzalem, maar ook over het "in bezit nemen" van onderscheiden landstreken van het Palestijnse gebied. Zelfs is er in het volgende vers sprake van terugkerende *ballingen*, zowel uit Juda als het Tienstammenrijk, die respectievelijk het zuidelijk en noordelijk gedeelte van Kanaän weer in bezit zullen nemen. De profeet laat hier dus de profetische aanleiding los en tuurt in de toekomst. De plundering van Jeruzalem onder Joram nu is slechts een voorspel van de verwoesting van de heilige stad door Nebukadnezar straks. De vluchtelingen uit de stad zijn slechts de voorlopers van de schare ballingen naar het heidense land. Dat alles heeft Obadja profetisch gezien. Maar dit is het einde niet. De historie van Gods volk loopt niet dood in ondergang en vernietiging. Het blijde slotstuk is: herstel. Wederkeer. Bij het vredesverdrag, door God Zelf gedictieerd op Zijn "dag", keren alle gebieden, die door vreemde heersers bezet en geannexeerd zijn, tot de rechtmatige eigenaars terug. En nu somt Obadja op: het "Zuiderland" of de Negeb zal men weer in bezit nemen, en insgelijks de "Laagte" of de Sjefela, het gebied dat de Filistijnen hadden bezet. Daar komt dan nog het veld van Efraïm bij en het Ammonietische Gilead; het beloofde land, tot Zarfath in het uiterste Noorden toe, valt weer aan Israël ten deel, en de Judese ballingen die in het Babylonische Sefarad gewoond hadden tijdens de ballingschap, zullen weer in hun eigen steden mogen terugkeren. Het is volkomen te begrijpen, dat Obadja met een zeker genoegen deze nieuwe grenzen uittekent. Men moet hem niet van imperialistische of annexionistische neigingen beschuldigen; zelfs niet verdenken van Joods-nationalistische aspiraties. Met al zulk gedoe heeft de Bijbel niets van doen. Gods profeten staan op veel hoger plan. Dit in bezit nemen van verloren gebieden is niets anders dan de vervulling van Gods *Verbondsbelofte*. Zo bad de Here het aan Abraham beloofd: "gij zult u uitbreiden naar het Westen, Oosten, Noorden en Zuiden". 't Leek er niet veel op, dat God woord zou houden. Abraham zelf was al een vreemdeling in een vreemd land. En zijn geslacht is later geknauwd en geduwd van alle kanten. Maar het komt, het komt! Gods Woord houdt stand in eeuwigheid, en zal geen duimbreed wijken. En dan spreekt Obadja in Oud-Testamentische *beperktheid* nog maar (hoe kan het anders?) van Negeb, het Zuiderland, en Sjefela, de Laagte. Maar in 't Nieuwe Testament gaan nog heel andere vergezichten open.

De zachtmoedigen zullen de aarde beerven. Niet minder dan dat. Heel de vernieuwde aarde in 't bezit van de paria's, de *uitgestotenen en uitgeworpenen der aarde*, de kleine luyden, niet vele invloedrijken, niet vele aanzienlijken, welker de wereld niet waardig was, die rondgedood hebben door woestijnen, en gebergten, in spelonken en de hollen der aarde: deze allen hebben door het geloof een getuigenis ontvangen: alles is het uwe, want gij zijt van Christus, en Christus is van God.

Er zijn er niet zo weinigen die, bij het vernemen van dit herwonnen aards bezit van Israël, bij zichzelf denken: dit is Oud-Testamentisch! Wij moeten dit omzetten in *geestelijke* waarden. Dat wijde land, overvloeiende van melk en honig, is voor ons dan het bezit van de hemelse gaven in Christus, als daar zijn: de vergeving der zonden, de rechtvaardigmaking door het geloof, de volharding der heiligen, en alles wat ons maar in Christus is toegezegd aan "hemelse gaven" — men kan daar de grenzen eenvoudig niet van beschrijven, want ze zijn onbegrensd en onuitsprekelijk!

Zij die zo spreken, hebben goed geluisterd naar het Woord des Heren, dat de ziel meer is dan het lichaam.

Het is ook best te begrijpen, dat zij liefst niet te veel aandacht wijden aan de aardse dingen, want heeft de Here Jezus niet gezegd: "Wat baat het een mens, als hij de gehele wereld wint, maar zichzelf verliest of zelf schade lijdt"? En Paulus: "Zoekt de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn"?

Hoe waar dit alles ook moge zijn, het geeft ons geen recht, die Negeb en Sjefela bovengenoemd te "vergeestelijken".

Het doet tekort aan het verlossingswerk van Christus, van Wie wij belijden naar *lichaam* en ziel het eigendom te zijn.

Christus is niet gekomen om enkele "zielen" in veiligheid te stellen, maar om Gods *schepping* te verlossen en te vernieuwen. "Al d' *aard'* en alles wat zij geeft, met al wat zich beweegt en leeft, zijn 't *wettig eigendom* des Heren." Het is dus zelfs niet de eerste vraag of het *volk* des Heren zijn wettig bezit zal terug krijgen, maar of de *Here* Zijn schepping terug zal ontvangen. Daar hoort de *aarde* ook bij, en alle stoffelijke dingen. De aarde met haar goud en zilver, met haar staal en petroleum, met haar bergen en dalen, zijn niet van de Satan, en evenmin van de mensen, maar van de Here. En onze Here Jezus Christus is gekomen, om al deze dingen weer aan Zijn Vader terug te geven, geheiligd en vernieuwd, iets wat eerst volkomen zal zijn als de *nieuwe aarde* er is, waarop *gerechtigheid* woont, waar niemand gaart zich goud en niemand nijpt gebrek, en niemand met de dingen der aarde maar doet alsof ze van hèm zijn.

En neen, de Verlosser van mensen en Vernieuwer der aarde heeft niet de bedoeling, om de Zijnen met deze schatten der aarde rijk te maken en hun honger te stillen — zó verwacht de moderne mens zijn Heiland, omdat hij niet verstaat dat rijk is alleen wie rijk is in God.

Maar evenmin is het 's Heilands bedoelen de Zijnen uit deze wereld weg te nemen, of minachtend te doen spreken over de aarde en alles wat zij geeft, — omdat het immers *schatten des Heren* zijn en geen slijk der aarde.

Stellig, de aarde kan onze ziel schade doen, als door de onheilige jacht naar de dingen die men ziet, het oog gesloten wordt voor het allerhoogst en eeuwig goed. Maar die verwoesting wordt niet meer aangericht, als Christus ons verlost heeft van de boeien van het geld en de slavernij van het goed.

Daarvoor is Hij gekomen, om ons te stuiten in de onheilige vaart, waarin de ziel schade lijdt, en om ons te genezen van de goudkoorts, die Judas deed tuimelen in de hel. Om ons te genezen van de blindheid alsof er niet anders was dan de dingen die men ziet, en van die

andere blindheid, alsof de aarde en alles wat zij geeft, van de mensen was, en niet van de Here.

Zij die de aarde eens bezitten zullen, moeten haar nu reeds in *beginsel* bezitten.

Ook hierin komt het beginsel der eeuwige vreugde uit.

Dit in-beginsel-bezitten van de aarde betekent niet: er veel van te hebben, want het tegendeel is vaak het geval. Maar dat bezitten betekent wèl: er niet door bezeten zijn. Er zijn bezitters en bezetenen der aarde. Er zijn armen en berooiden, die nochtans door Christus tot koningen gemaakt zijn, en er zijn koningen, die niets met al bezitten, doch slaven zijn, omdat goud en zilver de galeiboeien zijn, waarmee ze gebonden zijn. En deze arme slaven worden door de grote drijver voortgezweept om onrustig te zwoegen van de morgen tot de avond, en nooit hebben ze vrede; voortgedreven om te knielen voor de brandkast als een heiligdom, — en diezelfde nacht zal men hun ziel van hen afeisen, en wat ze gereedgemaakt hebben, voor wie zal het zijn? Zo heeft de Mammon z'n slaven gedreven in de oorlog, waarin het niet gaat om heilige goederen, maar om macht en bezit en koloniën en petroleum en staal.

Arme slaven:

Maar tot de berooide en vervolgte kerk van Smyrna wordt gezegd: gij zijt rijk!

Rijk, omdat ze verlost zijn van de slavernij van de aarde en van de boeien van het geld, en gemaakt zijn tot koningen, die zich door het geld niet laten beheersen, maar er mee doen wat ze willen.

Dit laatste moet ik terugnemen.

Koningen doen niet maar wat ze willen.

Ze zijn geen tyrannen, wier maatstaf de willekeur is, maar koningen, en koningen zijn geroepen om te *dienen*, gelijk de Koning der koningen zeide: "Ik ben in uw midden als die-naar".

Het bezitten der aarde in beginsel is het dienstbaar stellen van al z'n hebben en houden aan de Here, om Hem te dienen met zijn goederen. Het ware koningschap is de ware dienstbaarheid. En tevens het ware rentmeesterschap. De goede rentmeesters zonderen maar niet iets af voor de dienst des Heren, maar zonderen van het hun toevertrouwde iets af voor zichzelf.

Zo maakt de kerk des Heren nu reeds een begin met wat eens volkomen zal zijn: de ganse aarde een tempel des Heren, en in de tempel de mens als Gods hogepriester, die op het altaar legt al zijn schatten van kennen en kunnen, en dat om God eeuwig te loven en te prijzen.

Dit is *ons* ideaal van de nieuwe aarde, waarbij het streven naar een nieuw Europa ijdel geklap is. En wat ons betreft, men mag de wereldkaart nog honderdmaal wijzigen alvorens de "dag des Heren" komt. Maar de nieuwe kaart ligt al in tekening klaar, waarvan de grenzen nooit meer geschonden worden — rust mijn ziel, uw God is Koning.

REDDERS DER MENSHEID

Verlossers zullen de berg Sion bestijgen om het gebergte van Ezau te richten, en het koningschap zal zijn aan de Here.

Obadja vs 21.

Van negatie kan de Schrift niet leven.

Wie menen mocht, dat het er Obadja enkel om te doen was, te zeggen dat Edom, de aartsvijand van Gods volk, totaal vernietigd zou worden, vergist zich. De zondige mens moge er op zichzelf reeds een genoeg in vinden om te vernielen door geweld en gruwel en bedrog, maar bij de Here is zulk een doelstelling ten enenmale uitgesloten. De duivel breekt af, maar God bouwt op. Hoe verder we komen in de lectuur van Obadja's profetie, hoe duidelijker dat aan het licht treedt. In de allerlaatste woorden wordt het voluit en triumpfelijk gezegd... "het koningschap zal zijn aan de Here". Daar is het de Here dus om te doen. Niet om de vernietiging van Zijn vijanden, maar om het *herstel van Zijn koningschap*. God wil Zijn wereld terug. De verloren provincie van het koninkrijk der hemelen, die tijdelijk onder Satans dictatuur gekomen is, moet weer worden teruggebracht onder het regiment van de Allerhoogste Koning.

Dat is de eerste en voornaamste positieve winst van dit boek.

Het koningschap zal zijn aan de Here!

De tweede is, dat dit koningschap zich uitstreken zal over *alle natiën*.

Uit elke stam en taal en volk en natie zal men zich voor Hem buigen.

Zo zégt Obadja het nog niet! Dat zou al te Nieuw-Testamentisch klinken van deze profeet onder de schaduwen. Hoewel, laten we eerlijk toegeven, dat dit "het koningschap zal zijn aan de Here" al Nieuw-Testamentisch genoeg klinkt. We denken er onwillekeurig bij aan Paulus' woord: "Hij moet als Koning heersen, totdat Hij al Zijn vijanden onder Zijn voeten gelegd heeft".

Maar Obadja schildert, ook met zijn woorden, nog met het Oud-Testamentisch palet. Vandaar, dat hij gewaagt van het "richten" of regeren van het *gebergte van Ezau*, waar natuurlijk de *inwoners* van dit gebergte onder begrepen zijn. Maar aangezien hier en elders Edom de vertegenwoordiger is van alle volken en heidenen, zegge)) we stellig niet te veel, als we in deze profetie de toekomstige annexatie van het heidendom voor Koning Jezus zien. Annexatie, zeg ik met opzet, omdat het koninkrijk der hemelen het enige rijk is, dat niet anders dan van annexaties leven kan, en dat volkomen rechtmatig, aangezien alles van de Here is. Daarom móét Hij als Koning heersen.

De profeet Obadja beschrijft niet alleen het eindresultaat: het koninkrijk des Heren, waarin God alles zal zijn in allen, maar ook de weg, die daarheen leiden zal. Er is namelijk sprake van verlossers (St. Vert: "heilanden"), die de berg Sion bestijgen zullen. Het zijn bevrijders des volks, kloeke mannen, vol des Heiligen Geestes, die als baanbrekers en als wegbereiders des Heren zullen optreden om het koninkrijk Gods te vestigen en uit te breiden. Wil men bij het volk Israël blijven, dan zal de vervulling dezer profetie wel in eerster instantie te zoeken zijn in de Makkabeeën, die met inzet van hun eigen leven gevochten hebben voor de bevrijding des volks, en ook inderdaad de ervvijand Edom geheel onderworpen hebben: deze zijn in de meest letterlijke zin naar de berg Sion opgetrokken om hel; gebergte van Ezau te

richten. Ook Edom heeft toen voor de scepter van Juda moeten buigen, en de meerdere moest de mindere dienen — profetie van de tijd, dat alle knie zich buigen moet voor de Leeuw uit de stam Juda, de wortel Davids, die overwonnen heeft. Men moet hierbij niet al te curieuselijk vragen, hoe Obadja éérst kan zeggen, dat er geen Edomiet zou overblijven, en later, dat ook Edom bij Israël zou worden ingelijfd om hen de naam van Sions kinderen te doen dragen. Er zijn immers twee manieren om de vijand te doen ophouden. De ene is: hen te vernietigen, en de andere: hen van vijanden Gods tot vrienden te maken. En daarmee is de schijnbare tegenspraak van Obadja met zichzelf, volledig opgelost.

Intussen — het koninkrijk Gods is niet van deze wereld.

Het heeft geen aardrijkskundige grenzen.

Op de landkaart is het niet aan te wijzen.

Daarom is het koninkrijk Gods gebleven, ja het is in nog veel schoner luister opgegaan, ook toen van de Sionsburcht niet meer dan een ruïne was overgebleven, en de namen der Makkabeeën reeds in het vergeetboek waren geraakt. In de stellige wetenschap, dat van het luisterrijke aardse Jeruzalem geen steen op de andere zal blijven, spreekt Jezus het paradoxale woord: "het koninkrijk Gods is nabij gekomen". Dit koninkrijk komt ondanks de vallende muren. Het komt juist dank zij de vallende muren. Hoe verder het aardse Jeruzalem wegzinkt, hoe duidelijker het nieuwe Jeruzalem in zicht komt. Wij vullen dus voor die verlossers andere en betere namen in dan Johannes Hyrkanus en dergelijke helden van Makkabees bloed. We denken aan de apostelen, die zich tot Edom, Samaria en het Palestijnse land niet beperken kunnen, maar het oog laten vallen op alle creaturen. We denken aan Paulus, die met razende vaart en onstuimige geloofsmoed de kruisbanier door de wereld voert, waarvoor zwichten moeten Athene en Rome beide. En we denken aan heel die lange rij van pioniers in het koninkrijk Gods, die er geweest zijn, nog zijn en zijn zullen, de machtigen omdat ze zwak waren, de verlossers wijl ze verlost waren, aan de "heilanden" van *de* Heiland, die met biddende handen en gelovige harten met de verlossingsboodschap genaderd en opgeklommen zijn niet tot de tastbare berg, maar tot de berg Sion, tot de stad van de levende God, het hemelse Jeruzalem, en tot tienduizendtallen van engelen, en tot de vergadering van eerstgeborenen, die ingeschreven zijn in de hemelen, opdat gerekend zouden worden in het opschrijven der volken Rahab, Babel, de Filistijn en de Tyriër, met de Moor, de Javaan en de Soembanees, en de inwoners van Amsterdam en Berlijn, de Jood en de Arabier, totdat finaal het rijk Gods zal gekomen zijn, dat de ganse wereld omvat, waar geen zee of kanaal de vechtende volken scheidt, waar men geen kwaad zal doen noch verderf stichten, een nieuwe aarde, niet voorbereid door de verlossers dezer wereld, maar door *de* Verlosser der wereld, Jezus Christus, de Zoon van God.

Ook deze wereld kent haar verlossers.

Zij bejubelt de "weldoeners der mensheid" als redders.

Geen wonder, want door heel het zuchtend creatuur vaart het uitgesproken of onuitgesproken verlangen naar bevrijding. Elke religie wil *verlossingsgodsdienst* zijn. In de diepste zin is ook alle staatkundig streven dat uitziet naar "het nieuwe", een hijgen naar het verloren paradijs.

Jammer genoeg wordt van die zijde het vraagstuk der verlossing veel te oppervlakkig bekeken, omdat de diepte der ellende niet wordt gepeild en de zonde wordt genegeerd.

Daarom wijzen de niet-christelijke religies de mens naar *Zichzelf* terug, en zeggen: verlos u zelf...

En de staatkundige vernieuwers stellen zich tevreden met-de vernieuwing van het *gelaat der aarde*: een economische orde, waarin welvaart verzekerd wordt voor ieder, en arbeid en

brood.

Maar verlossing is dit niet.

Want de zonde blijft smeulen als een vulkaan, die elke nieuwbouw straks weer in een ruïne verkeert. En de tranen blijven vloeien, en de raadselen verminderen niet, maar vermeerderen. Maar bovendien gaat de diepste vraag van het mensenhart niet uit naar muziek en cultuur, arbeid en brood, maar naar vrede met God, en vrede bij de dood. De driehoek van het mensenhart wordt nooit volkomen gedekt door de cirkel der wereld.

De mens kan ongetwijfeld veel.

Hij kan bommen maken, en van bommen ruïnes, en van graan jenever. Hij kan ook prachtige fabrieken en steden bouwen. Hij kan z'n stem laten weerklinken tot de einden der aarde, de lucht klieven als een arend, en de zee ploegen als een akker. Maar de mens verlossen van z'n schreiendste nood: de zonde, dat staat niet in zijn vermogen.

Dat kan alleen de Verlosser der wereld.

En dit is de blijde boodschap, die Gods mede-arbeiders verkondigen, die alle eeuwen door weer opkomen en de berg Sion bestijgen, hun stem verheffen met macht, zeggende: "zie, hier is uw God". Dit zijn de "heilanden" van de Heiland, de verlossers van de Verlosser, die Obadja bedoelt, de ware redders, hoewel zij door de wereld als de pest worden geschuwd en vervolgd.

De finale verlossing, als het koningschap geheel des Heren zal zijn, toeft nog.

De weg die er heen leidt, is niet gemakkelijk.

De apostel Johannes stelt dat zinnebeeldig voor als het verbreken van zeven zegelen van een boekrol. Telkens als er zo'n zegel geopend wordt, stuiven er rode, zwarte en vale paarden over de aarde: bloed en honger en pestilentie! Neen, de weg die er heen leidt, is niet gemakkelijk. Maar — vergeten we het nooit — ieder leed en elke ramp is een stap dichterbij. Alweer een zegel verbroken. Alweer een beletsel uit de weg geruimd. De tijd schiet al meer op, dat de erfenis die gereed ligt, ook in bezit genomen wordt. Als gij dus al deze dingen ziet gebeuren: oorlogen en revoluties, aardbevingen en rampen, laat u niet beangstigen, en wordt nog minder wanhopig — heft uw hoofden omhoog, want uw verlossing genaakt.

En het koningschap zal zijn aan de Here!